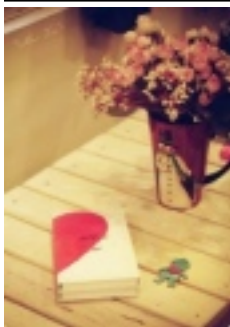

Găng Tay Xanh

Contents

Găng Tay Xanh	1
1. – Phần 1	2
2. – Phần 2	2
3. – Phần 3	4
4. – Phần 4	6
5. – Phần 5	8
6. – Phần 6	10
7. – Phần 7	12
8. – Phần 8	14
9. – Phần 9	15
10. – Phần 10	16
11. – Phần 11	19
12. – Phần 12	22
13. – Phần 13	25
14. – Phần 14	26
15. – Phần 15	30
16. – Phần 16	34
17. – Phần 17 + 18	35
18. – Phần 19	37
19. – Phần 20 + 21 (end)	38

Găng Tay Xanh

Giới thiệu

Câu chuyện tình cảm của một cô gái Xứ nữ với anh bạn người Thái Lan dễ thương. Gặp nhau tại H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gang-tay-xanh>

1. – Phần 1

Học viện Văn hóa truyền hình Đông Nam Á nằm trên một quả đồi nhỏ mà thoát tiên, đứng dưới những bậc thang nhìn lên cổng trường tôi cứ ngỡ mình sắp học ở một ngôi chùa.

Ngoài việc đào tạo những khóa học bốn – năm năm về lĩnh vực văn hóa và truyền hình, trường chỉ nhận rất ít học sinh từ các trường khác trong khu vực thực sự có đam mê và năng lực về các hoạt động này để đào tạo một khóa ngắn hạn nhưng chuyên sâu dài năm tháng. Vượt qua hai kì thi đầu vào đầy khắt khe tại trường cũ, tôi cứ nghĩ tới được đây học sẽ đem lại rất nhiều điều thú vị, trước hết là được chụp những bức ảnh đẹp tuyệt. Nhưng trước mắt tôi đây là bầu trời mờ ảo ẩm đậm đặc trưng của Đà Lạt, là hai phòng bảo vệ cách nhau mấy chục bậc thang dốc, là chiếc cổng đơn giản vòm cung chạm trổ đến hơi thất vọng của một trường đào tạo về lĩnh vực giải trí truyền hình hàng đầu Đông Nam Á.

Tôi cảm thấy hơi khiếp sợ vì những bậc thang đá có phần gồ ghề dẫn lên trường. Hít một hơi thật sâu, nhìn vài bạn đi trước đầy tự tin, tôi lấy hết sức kéo chiếc vali đỏ của mình lên bậc thang đầu tiên.

“Cạch! Phụt!” – Chiếc bánh xe nhỏ phía bên trái vali đã long ra và lăn tròn về phía sau. Miệng tôi há hốc, chỉ nghĩ tới việc lát nữa lên tới khoảng sân trên kia không biết kéo bằng cách nào, đã khiến tôi đứng im như trời trồng nhìn theo cái bánh xe đang lăn đi. Vài người đằng sau đi qua tôi vội vã, không ai để ý vì họ còn bận nghe nhạc, bấm điện thoại hoặc cũng đang khệ nệ xách đồ.

- Để mình giúp!

Giọng con trai vang lên phía sau khiến tôi giật mình. Cậu bạn có cái mũi lưỡi trai màu đen chạy lại từ mấy bậc thang trước, nhắc bổng chiếc vali của tôi lên bằng tay trái có đeo găng màu xanh hổ ngơn. Tôi luống cuống cảm ơn và lầm lũi đi theo sau. Giờ mới nhận ra tay phải cậu ấy cũng đang xách một cái vali cùng cỡ với chiếc của tôi. Cảnh tượng đó thật khiến người khác nghĩ rằng cậu ấy như một nàng tiểu thư, vác đi hết những thứ trong phòng ột chuyến đi chỉ dài có năm tháng. Hoặc chúng tôi cứ như đang đi hưởng tuần trăng mật. Chỉ nghĩ như vậy thôi đã khiến tôi bật cười mà không nhận ra mình đã nhanh chóng bước tới cánh cổng trường.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 2

2. – Phần 2

Cảm giác lúc này như người bị bịt mắt kín mít, dẫn đi đâu không biết rồi đột ngột mở ra, ánh sáng chói chang và tất thấy mọi sự vật xung quanh làm mình sửng sốt. Trường học rộng rãi và đẹp hơn tôi tưởng. Tất cả các khu nhà đều được sơn màu vàng sậm, sần sùi như mọi thứ đã được xây lên bằng đá ong vậy. Khuôn viên nhiều cây xanh, bãi cỏ và ghế đá, có đường bộ bắc ngang qua các tòa nhà. Bất ngờ hơn nữa, kết cấu của hai khu nhà học xây dựng như nhìn vào chiếc gương cầu lõm. Một kết cấu thú vị, pha chút cổ điển của nhà thờ Thiên Chúa giáo và gây ấn tượng mạnh với bất cứ ai chưa bao giờ đi ra khỏi biên giới quốc gia. Kí túc xá lại thoáng mát, lát gạch xám nhạt chống trơn trượt và có kết cấu hình hộp. Tôi ngỡ rằng nếu đêm giáng sinh trang hoàng một cây thông cao ngút trời, cộng với những chiếc vòng nguyệt quế trước cửa và vài chiếc đèn chùm lung linh chẳng khắp hai tầng nhà, thì dám cá tất cả mọi người sẽ tưởng kí túc là hộp quà to đùng của ông già Noel dành tặng cho ngôi trường dễ mến này. Nói tóm lại không có gì đáng để phàn nàn ngoài chiếc cổng cổ kính đến nhạt nhòa. Tôi cười thầm khi nhớ tới câu nói mà chị gái vẫn hay trêu: “Tạo hóa ban cho ta vẻ ngoài sơ sài để che dấu cái thiên tài bên trong”.

Trai xinh gái đẹp xúng xính quần áo đi lại trong trường. Chắc chẳng có chỗ nào lại tập trung nhiều giai nhân đến như thế. Tôi che miệng ngáp vội một cái, kéo rèm cửa sổ lại rồi vớ lấy cái kính bản to đeo lên mắt che quầng thâm do thiếu ngủ hiện rõ mồn một. Hôm nay là buổi học đầu tiên, buổi học đầu tiên ngay cả khi bạn vừa đặt chân đến trường được nửa tiếng. Dù mệt mỏi nhưng không ai muốn tới muộn, cũng chẳng

ai muốn ấn tượng đầu tiên của mình trước mọi người xấu xí, hai bạn cùng phòng học chung khóa đã đi rồi. Tôi cần nhanh chân hơn vì còn phải tìm phòng học.

- Các bạn có thể ra về...Các bạn có thể ra về... Các bạn có thể ra về...

Tôi giật mình choàng tỉnh khi bên tai vang lên nhiều tiếng gọi đều đều đáng sợ. Một cậu trông quen quen vẫy vẫy bàn tay đỏ lựng trước mắt tôi và kêu lên thứ tiếng gì đó không phải tiếng Việt, mặt mày nhăn nhó trông đến tội.

- Ồ...xin lỗi...

Tôi ngơ ngác nhìn quanh, lớp học vắng hoe và lảm bảm với cậu bạn bên cạnh. Máy chiếu đã tắt, rèm cửa vẫn đóng và cửa đi thì đang mở toang hoác. Chuyện này là thế nào? Một đứa Xứ nữ cực kỳ chăm chỉ lại ngủ quên trên lớp ư? Tôi chỉ nhớ sau khi chào hỏi giáo viên phụ trách và nghỉ giữa ca chuyển giao cho thầy giáo mới vào dạy, tôi đã đổ gục xuống bàn vì đôi mắt biểu tình.

- Thật là xui xẻo! – Cậu bạn cất giọng lơ lớ.

- Hả? – Tôi lấy tay dụi mắt và đứng dậy.

- Cậu ngủ say...muốn chết! Không hiểu nổi sao...ngồi bàn thứ ba mà vẫn dám...ngủ? Tớ không...thể rút tay...ra khỏi đầu cậu. Nó chứa...cái gì vậy mà nặng thế?

Tôi phì cười vì cách ngắt câu hài hước:

- Cậu là người nước nào đấy?

- Cậu chưa trả lời câu hỏi của tớ! – Cậu bạn vẫn nắn bóp bàn tay.

- Tớ xin lỗi. Tớ tới đây để học, nhưng đã hai tuần rồi chưa hôm nào tớ ngủ đủ năm tiếng mỗi ngày nên ...tớ xin lỗi.

- Ok! Tớ là người Thái Lan. Tên tớ là Tu Tub. Còn cậu?

- Nghe có vẻ hơi khó gọi. Tớ tên An. Tớ gọi cậu là Tú cho thuần Việt được không?

- Sao cũng được, An. Nhưng mà...Cậu phải đền bù thiệt hại cho cái tay này.

Nói rồi Tú gơ bàn tay phải lằn nhiều vết lên cho tôi xem. Thấy hơi có lỗi và ngượng chín người, tôi dọn vở vào túi và bảo:

- Tớ không biết canteen có món gì, nhưng cậu thích ăn gì trong khả năng cho phép của tớ thì tớ mời. Tớ nói câu này có phức tạp không?

- Ok! Tớ thích ăn sữa chua và bìm bìm oishi.

Căng-tin chật cứng người. Tôi đẩy gọng kính lên cao hơn khi nó đang định theo mồ hôi trôi tuột xuống, mắt còn quanh quất tìm chỗ trống khi đã mua đồ xong thì Tú nhanh nhẹn kéo tay tôi ra góc cạnh cây trúc còn đứng hai chỗ chưa ai ngồi.

- Này tớ thấy cậu quen quen? – Tôi đặt sữa chua xuống bàn và nói.

- Trí nhớ tồi thế! – Tú cũng đặt hai gói bìm bìm xuống và kéo ghế ngồi.

- Khoan... Hình như cậu là người kéo vali giúp tớ?

- Ừ!

- Chà, cậu bạn có cái mũi lưỡi trai màu đen.

- Exactly! – Tú búng tay một cái, nhovn miệng cười.

- Nhưng sao hôm nay cậu phải chen vào ngồi cùng tớ?

- Là sao?

Tôi vuốt tóc vào sau tai, đưa một thìa sữa chua lên miệng rồi chậm rãi nói rõ:

- Ý tớ là...lớp có nhiều chỗ, đứng không? Sao cậu không ngồi chỗ khác?
- Tớ đi muộn, mà chỉ thấy...chỗ cậu là empty (trống). Tớ không biết cậu đang chống cằm ngủ, như thế này này, – Tú miêu tả lại với tôi một cách nhiệt tình – rồi...rầm...cậu đổ xuống tay phải đang...cầm...giấy của tớ.
- Haha. Rồi thầy có nói gì không?
- Thầy chỉ nhìn...một chút thôi.
- Chà...Cái này cũng được coi là có duyên đấy! Duyên của tớ và cậu.
- Tớ vẫn còn cái tay trái nữa... Hahaha..

Tôi bật cười lớn suýt bắn sữa chua ra ngoài khi Tú đưa bàn tay trái lên vẫy vẫy với vẻ mặt hớn hở. Trong đầu đang tưởng tượng một kịch bản có hậu cho chuyện tình vượt biên giới và cái mặt hớn hớn của bà chị ở nhà nếu nghe được tôi kể lại sự tình. Một chút mắm, một chút muối, một chút đường và một chút dấm. Tôi sẽ gác chân lên bàn, còn chị sẽ bê bát bắp rang bơ ngồi bên cạnh châu chực như hầu chuyện các cụ ngày xưa. Mới nghĩ có thể thôi tôi lại bật cười lần nữa khiến Tú giật mình và cũng cười lớn theo.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 3

3. – Phần 3

Tôi không phải là con một, vì có một bà chị gái hơn bốn tuổi tính tình mạnh mẽ, thường xuyên mê mải học tập và làm việc bên ngoài mà tối muộn mới về nhà. Mẹ thường nói có nốt ruồi dưới gót chân là người hay đi. Vậy nên so ra tôi lại là người tiếp xúc với bố mẹ nhiều nhất, ở nhà nhiều nhất, nữ tính nhất. Một đứa hay thủ thỉ nhỏ to, ôm eo mẹ nấu ăn, rót rượu vào chai cho bố đương nhiên sẽ sống tình cảm hơn, và được cưng chiều hơn so với một đứa suốt ngày ở bên ngoài, giao lưu xã hội. Và vì thế, thói quen ít khi xa nhà làm giờ đây tôi cảm thấy nhớ tổ ấm nhỏ của mình vô cùng. Những con người đang dạo chơi trong sân trường này, những con người đang miệt mài ở góc thư viện hay căng-tin náo nhiệt kia, liệu có ai đang chung cảm giác nhớ nhà như tôi không?

Tôi đã từng trốn học mẫu giáo vì không chịu nổi cảnh bước ra một không gian hoàn toàn mới, với những con người lạ lẫm không thích thân thiện làm quen. Ngày đi học lớp một vẫn khóc nhè nín tay mẹ, dù trống vào lớp đang vang lên nhiều hồi. Một cô gái mít ướt, nhạy cảm và rụt rè như vậy tại sao lại bước chân vào con đường văn hóa nghệ thuật? Đôi khi tự hỏi lòng như vậy mỗi tối rảnh rỗi nằm trên giường nghe nhạc, tôi vẫn thờ dài bất giác hơi lo nhưng không chùn bước. Một niềm đam mê mãnh liệt với truyền hình, với văn hóa khiến cô gái nhút nhát này rẽ hướng bước vào khu vườn kì bí của nghệ thuật sáng tạo. Và khi ấy tôi nhận ra, điều quan trọng trên cuộc đời này không phải là đi đến đâu trên cuộc hành trình mình đã chọn, mà hơn thế là cách thức bước đi, niềm tin cũng như sự cố gắng để thực hiện cuộc hành trình ấy ra sao.

Cảm giác rợn ngợp và chán nản khi bước vào ngôi trường này suýt nữa đã giết chết sự vui vẻ trong tôi. Những cuộc cạnh tranh khốc liệt giành suất học nọ kia luôn khiến người ta thiếu đi bạn bè. Nếu không có Tu Tub – cậu bạn người Thái thân thiện, có lẽ tôi đã vã mồ hôi lê chiếc vali lên những bậc thang dốc đứng của trường, ngồi thu lu một góc trong lớp, và đi một mình trong sân trường như kẻ vừa thất tình xong. Nhắc đến chuyện thất tình, tôi lại thấy một nỗi buồn man mác chạy xuyên qua tim, khiến bụng quặn thắt một cơn đau nhỏ. Mỗi tình đầu và tôi cũng quen nhau ở cổng trường cấp ba. Hồi đó chúng tôi cùng đi học muộn nên bị phạt đứng ngoài cổng trường tận hai tiết học. Cậu ấy trông ngổ ngáo với mái tóc vuốt keo dựng đứng. Dù không phải là hot boy của trường, nhưng vì có cô bạn hay buồn chuyện nên tôi vẫn được chỉ trỏ rằng cậu ấy đa tình và cũng có kha khá người theo. Ở cự ly gần như vậy, tôi cũng chỉ dám len lén nhìn ngắm, tuyệt nhiên không bắt chuyện. Ấy thế mà từ đó tới vài tuần sau, mỗi khi cậu ấy gặp tôi dưới sân trường đều gật đầu chào, tặng kèm một nụ cười tươi hết sức.

Một thời gian nữa, cô bạn tôi rỉ tai bảo “thằng đó hình như đang yêu đơn phương, mấy con bé lớp đó kể, nghe hài cực...”. Tôi không ghen những thấy buồn một chút. Thỉnh thoảng đứng ở hành lang tầng hai hoặc

ngồi dưới ghế đá ở sân trường vẫn nhìn mãi theo dáng người cao ráo của cậu ấy từ căng-tin bước vào lớp học. Rồi đột nhiên một buổi chiều chớm hạ nắng gay gắt, khi tôi đang thơ thẩn xách cặp chuyển xuống phòng học tin thì cậu ấy chạy qua kéo tôi vào một góc. Hơi thở gấp gáp phả vào mặt tôi mùi bạc hà mát dịu.

- Tớ nói này, chỉ một lần thôi đấy. Cậu chỉ có quyền nghe và không được nói gì hết!

Tôi giương mắt nhìn không đáp lại, tim chộn rộn.

- Tớ thích cậu. Thật đấy!

Rồi cậu ấy chạy đi, vội vã như lúc vừa mới tới, tựa như một cơn gió, không đủ làm xoa dịu cơn khát trong tôi. Ngơ ngẩn tại chỗ một hồi, tôi dựa lưng vào bức tường vàng lem nhem, tự đập đầu vào đó xem mình có đang mơ không. Nhưng tất cả là sự thật. Một câu “thích” chỉ nói có trong năm giây, cũng đủ làm tôi hồi hộp, vui sướng. Chuối ngày sau đó tôi chấp nhận làm “bạn gái ảo” – là một cặp đôi “ẩn” trong trường. Không một ai phát hiện tôi là bạn gái mới của cậu ấy. Chúng tôi chỉ gặp nhau qua điện thoại, qua yahoo. Ở trường chỉ ý nhị gật đầu chào hoặc mỉm cười từ khoảng cách rất xa. Có lẽ khi đó tôi quá non trẻ để hiểu rằng chuyện tình cảm nếu cứ che dấu kiểu “điệp viên, tình báo” thì sẽ không bao giờ bền vững. Nền tảng của sự yêu thương xuất phát từ lòng chân thật. Và một khi đã chân thật thì bạn sẽ làm mọi cách để bảo vệ tình yêu, công khai tình yêu của mình rồi cùng vượt qua sóng gió. Cậu ấy đã không đủ can đảm, tôi cũng thế. Chỉ có điều cậu ấy khoái một cuộc phiêu lưu tình cảm như đang thử đổi gió, còn tôi lại ôm ấp ước mơ đầu đời của một người thiếu nữ may mắn gặp được chàng hoàng tử bạch mã. Sau ba tháng lén lút như vậy, một buổi sáng với mái đầu vừa cắt hoàn toàn mới, tôi như vừa lột xác khỏi con người nhu mì hàng ngày, tới trường với đầy những niềm vui. Mới tới qua thôi cậu ấy còn nói mong chờ ngày mai được nhìn ngắm cô gái của mình. Vậy mà sáng đó, tôi gần như bị giáng ột đòn vào lưng. Ê chề, đau đớn và hụt hẫng. Cậu ấy nắm tay một cô gái hot girl của trường đi từ căng-tin về lớp học, miệng không ngớt cười đùa. Chưa bao giờ trong quãng thời gian ngắn ngủi hẹn hò chui lủi với tôi cậu ấy làm thế. Tôi không tin, cho rằng có một sự nhầm lẫn nào đó. Tâm tưởng cố gắng bào chữa cho hành động mình đang thấy trước mặt, nhưng nước mắt vẫn cứ rớt ra. Cô bạn thân gắng hỏi lý do, tôi chỉ giả bộ cười nhạt nói: “Tao đau bụng quá nhưng không muốn về nhà, chứ không có chuyện buồn gì đâu!”.

Rồi cậu ấy ra đi, không một lời giải thích. Nick chat không bao giờ sáng, gọi điện thoại bàn tới nhà thì không bao giờ gặp. Tôi không đủ can đảm tiến tới trước mặt cậu ấy hỏi lý do, vì suy cho cùng khi ngã lòng lại tôi mới nhận ra...chưa bao giờ cậu ấy đề nghị tôi “Cậu làm bạn gái tớ nhé!”. Cậu ấy mới chỉ mở lời “Tớ thích cậu” mà thôi. Và như thế nghĩa là tôi không có quyền sở hữu, không có quyền hạn gì của một người yêu.

Tu Tub xuất hiện dưới sân trường. Hình như cậu ấy đang tập thể dục. Tai đeo headphone, tay vẫn đeo găng xanh và những bước chạy nhịp nhàng làm mồ hôi đổ xuống lóng lánh. Tôi thôi mê mải với những suy nghĩ xưa cũ đau khổ, tựa người sâu xuống lan can và ngắm nhìn. Nhờ cậu bạn đa tình ở trường cấp ba, nhờ mối tình đầu ngờ nghệch ấy mà tôi lao đầu vào nghệ thuật, vào sự sáng tạo vô biên như để giết thời gian rảnh rỗi. Dần dà khám phá sự đam mê tốt cùng ở bản thân, chân tôi đã bước sâu vào con đường này. Còn ở đây, nhờ có Tu Tub mà tôi không thấy cô đơn. Những cô gái xinh đẹp, cao ráo, tóc nhuộm đủ loại màu, ăn mặc thời thượng đầy vẻ hào nhoáng luôn khác xa với tôi. Ở trong một tập thể giai nhân, tôi luôn bị chìm ngấm và khó hòa nhập. Cái đầu đen, người mảnh khảnh, hơi thấp. Tự chung lại tôi không có gì đáng để ý, thậm chí nếu người khác không quan sát có lẽ sẽ không nhận ra sự hiện diện của tôi. Thế thì có hề gì, vì vốn dĩ khi bước vào con đường sáng tạo nghệ thuật, tôi chỉ muốn là người đứng sau, một người ở hậu trường – như cái cách tôi đứng sau âm thầm chúc phúc, rồi lại âm thầm nguyên rửa mối tình đầu đã đứt áo, quay gót rồi bỏ tôi.

Tu Tub vẫy tay loạn xạ phía dưới sân. Tôi thoáng nhoen cười và nhìn chằm chằm vào chiếc găng tay xanh. Cậu ấy có vẻ quý nó vô điều kiện. Điều này khiến tôi cũng muốn thử chạm vào và đeo chiếc găng ấy lên bàn tay mình xem nó có mãnh lực ra sao.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 4

4. – Phần 4

Guồng quay học tập bắt đầu hồi hải. Vì khoảng thời gian ở đây không dài nên sự chuyên môn hóa được đặt ra rất lớn. Tôi chưa gặp bất cứ một người quen cũ nào mình biết từ hồi mẫu giáo. Ngẫm lại thấy như vậy có lẽ tuyệt hơn, vì ở chốn đông người lạ, mình dễ là chính mình, không ngại ngùng, không phải co cụm phòng thân.

Lớp học Dựng phim trường phân làm bốn nhóm, mỗi nhóm sáu người. Công việc bận rộn ngay từ tiết đầu tiên khi phải họp để lên kế hoạch, ý tưởng và chuẩn bị đạo cụ. Vì chỉ giới hạn trường quay trong một không gian nhất định và cũng chỉ có hai ngày để hoàn thành tác phẩm nên trông ai cũng căng thẳng. Nhóm đoạt giải nhất sẽ được tặng giấy khen đầy giá trị, mà nó thường được khóa trên gọi là “Giấy thông hành” để tới với những công ty giải trí trong và ngoài nước.

Tú không cùng nhóm với tôi, nhóm của cậu có ba bạn gái mà nhìn qua tôi nghĩ chắc họ cao ít nhất cũng phải 1m65. Hơi ghen tị một chút khi nhìn thấy cậu ấy cười nhiều bên họ nhưng chẳng có cách nào khác, tôi ngay lập tức quay cuồng vào nhiệm vụ được giao của mình.

Gỗ mỏng đã được dựng và đóng như những bức tường trong một video ca nhạc. Cô bạn người Sài Gòn hoan hỉ nghĩ nó sẽ là sân khấu đẹp như trong MV của Super Junior, cậu bạn tóc xoăn hạt dẻ lại quả quyết cho rằng nó hợp với một phân cảnh trong một si nào đó. Tôi lại đang nghĩ giá mình có thể ngủ tạm ở một góc nào đó cũng được, vì cái nhiệm vụ chỉ vắn vắn hai ngày này cướp đi không thương tiếc giấc ngủ của tôi. Thế giới giải trí xô bồ và mệt mỏi lắm! Người làm hậu trường đã khổ thế này rồi thì người diễn còn mệt tới đâu. Bảo sao mỗi lần quay xong một cảnh, ca sĩ/điện viên Hàn Quốc toàn cúi đầu chào và nói lời cảm ơn tất cả mọi người “Anh/chị đã vất vả rồi ạ!”. Chà, tôi khoan chân trong sàn gỗ đã dựng xong và tự mỉm cười nghĩ lung tung. Một anh diễn viên điển trai đang đứng trước mặt tôi và cúi thấp đầu nói đồng dục: “Chị vất vả rồi ạ. Em mời chị uống nước!”. Hoặc chẳng cần anh diễn viên đẹp trai, chỉ cần Tu Tub đứng trước mặt và nói như vậy cũng đã hoan hỉ lắm rồi!

Bên cạnh khu dựng phim trường của nhóm tôi là khu của nhóm Tú. Để lại giày ở chỗ đang ngồi, tôi đứng dậy nhón chân đi khe khẽ và thập thò mặt nhòm vào phòng của nhóm Tú. Tiếng cười nói râm ran, trêu nhau, đùa nghịch. Bất ngờ hơn là họ đã dựng gần xong một phân cảnh của phim trường. Nhìn qua có lẽ chỉ cần trang trí và sơn thêm chút nữa là xong. Tôi ngó quanh xem Tú đâu thì bắt gặp cậu đang ngồi đung đưa chân trên chiếc giá thường đặt máy quay phim hạng nặng cùng một cô bạn tóc xoăn, bàn tay đeo gang màu xanh nước biển đầy phong cách. Bên dưới là một người kéo đẩy máy qua lại như thể họ đang quay phim thật sự. Tú cười tươi và thì thầm gì đó vào tai cô bạn rồi cả người ở dưới cũng phá lên cười đùa nhau.

Rốt cuộc thì tôi cũng chỉ có một mình thôi. Mọi người đều không nhận ra sự có mặt của tôi hoặc có thể nói chuyện dăm ba câu rồi quên bẵng đã từng quen con người này. Tôi buông tay khỏi cánh cửa sơn trắng sang trọng và lê đôi chân về phòng của nhóm mình. Màu sơn loang lổ vẫn chưa xong, bình xịt nằm lẩn lóc bên dưới. Chưa phải thích Tú, nhưng cảm giác sở hữu hiện lên rõ mồn một. Giống như một đứa trẻ tình cờ nhặt được quả bóng, nó chỉ muốn mình được chơi chứ không muốn chia sẻ cho bạn khác. Hồi nhỏ tôi cũng thường vô lý như vậy. Chị gái được bố đưa đi tắm biển với chị họ. Sau đó mấy năm tôi sinh ra rồi lớn thêm một chút, mỗi lần ngắm bức ảnh hai chị cười tươi ôm phao là tôi lại điên tiết vứt bức ảnh ra xa. Từng tuổi này rồi, mỗi khi nghĩ lại vẫn thấy mình thật trẻ con và buồn cười.

Căn phòng vắng tanh, chỉ còn mỗi tôi ở lại với phần việc cuối cùng. Tiếng cười nói thi thoảng hơi vọng sang bên này. Chọn một góc có mấy cái ghế quây vào và lấy tường làm điểm tựa, tôi nằm xuống, nhắm mắt thư giãn một chút.

- Giờ saoooooooooooo....

Tôi tỉnh dậy khi có tiếng rít như hàng trăm cái loa chĩa vào bên tai. Quỳnh đứng đó chống nạnh, đôi lông mày tía cẩn thận xé ngược lên trông càng đáng sợ. Ánh sáng từ chiếc đèn phát ra đằng sau làm cô bạn trông càng như nữ quỷ hiện lên trong phim. Tôi che mắt cho đỡ chói và đẩy ghế ra, đứng dậy loạng choạng.

- Sao vậy?

- Trắng với sao gì nữa. Cậu làm cái quái gì đấy? Sơn chưa xong mà lăn ra ngủ. Vài tiếng nữa đã phải chấm bài rồi, cậu định hại cả nhóm hả? Biết mấy giờ rồi không?

- Tớ mệt quá không ngờ ngủ luôn! – Tớ mệt mỗi tiến về phía Quỳnh đang đứng.
- Đã hơn bốn giờ sáng rồi. Và tới sáu giờ sẽ khóa cửa niêm phong. Cứ cho là cậu sơn xong thì nó cũng không kịp khô, thế thì lát nữa treo đồ trang trí lên kiểu giiiiiiiiiiiiiiii!

Quỳnh dậm chân bình bịch, mặt đỏ gay gắt. Tôi biết đây là bài tập quan trọng đối với tất cả mọi người. Ai cũng muốn giành giải thưởng và nếu giành được giải thưởng cho bộ môn Dựng phim trường sớm thì sẽ không có nhiều áp lực cho các bài tập tiếp theo.

Tôi vẫn chưa kịp nói một lời nào thì Quỳnh bỏ đi. Tôi biết mọi hy vọng của cô ấy đã vụn vỡ dưới chân mình. Ngồi bệt xuống đất, những giọt nước mắt của tôi chuẩn bị vo viên rơi ra thì có tiếng đẩy cửa. Ai đó đang bước vào. Tôi ngẩng mặt lên và tuyệt vọng đón nhận mọi chỉ trích lần nữa. Nhưng không. Cái quần trắng, bàn tay đeo găng màu xanh hở ngón và mái tóc rối xù không đội mũ làm tôi giật mình quên cả khóc.

- Tớ giúp cậu nhé!
- Không cần đâu – Tớ lắc đầu và đứng dậy quay lưng lại.

Tú vẫn tiến vào, đi tới chỗ mấy cái bình sơn vứt lăn lóc và xem xét cẩn thận màu sơn trắng trên cửa sổ.

- Có vẻ sẽ loang lổ và không đều...màu một chút. Vì màu trắng trước đó khô lâu rồi, còn màu trắng...sẽ sơn sau đây phải đề lên...một số chỗ.
- Đã nói tớ không-cần-cậu-giúp – Tôi dẫn mạnh những chữ cuối cùng.

Tú dường như không để ý, lắc mạnh hộp sơn trắng và bắt đầu sơn tiếp một bên của cửa sổ.

- Đưa trả đây!

Tôi hét lên và giằng lấy hộp sơn từ tay Tú. Trước khi văng ra nó vẫn kịp xịt một đường dài lên những thanh gỗ giả làm tường ngay bên cạnh ô cửa sổ. Tôi kinh ngạc nhìn không thốt lên được lời nào rồi òa khóc. Thế là hết rồi. Mọi thứ chấm hết không cứu vãn được nữa.

- Don't cry! (Đừng khóc)

Tú vỗ vỗ vai tôi thì thầm và rời đi. Cuối cùng cậu ấy cũng bỏ lại mình tôi. Tuyệt vọng nghĩ và cảm thấy bị tủi thân, tôi càng khóc to hơn.

Tiếng xịt đều đều của hộp sơn lại vang lên. Qua hàng nước mắt nhòe nhoẹt khi ngẩng lên nhìn, tôi thấy Tú đang cẩn thận sơn nốt khung cửa sổ còn dang dở. Xong đâu đấy cậu tiếp tục vẽ hình vị thần tình yêu Cupid với đôi cánh đang dang rộng vào chỗ vết sơn trắng tường đã hỏng.

- Cupid đẹp chứ hả?
- Không giống! – Tôi vẫn cứng đầu.
- Ừ, tạm thôi nhỉ. Tớ thấy mỗi...cái cánh...ừm...là ok.

Tôi đứng bật dậy lấy sơn màu nâu đậm để sơn lên đường viền gỗ ghè của khung tường gỗ bao quanh. Chẳng mấy chốc mọi thứ đã xong xuôi. Đồng hồ trên điện thoại hiện số 5:40. Chỉ còn hai mươi phút nữa thôi và còn phải treo rất nhiều đồ trang trí lên.

- Cậu về nghỉ đi, tớ làm nốt được.
- Cái này treo ở đâu?
- Cậu đi đi! – Tôi giật chùm hoa giấy làm giả màu hồng ra khỏi tay Tú.
- Cậu chưa cảm ơn tớ! – Tú vòng lên phía trước chặn tôi lại.
- Thank you! – Tôi tránh không nhìn vào mắt cậu ấy và vượt lên để tiếp tục nốt công việc của mình.

Có tiếng bước chân xa dần và tiếng cửa đóng lại phía sau lưng. Biết Tú đi rồi, tôi quay lại nhìn. Chẳng để làm gì, chỉ để nhìn căn phòng vắng lặng phía sau lưng.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 5

5. – Phần 5

Với tất cả các khu trường học đã từng bước vào, chưa bao giờ tôi nhận ra sự khác biệt giữa chúng với nhau. Tất cả đều dành quá nhiều quỹ đất cho xây dựng các khu lớp học mà quên bằng những khoảng sân chơi, cây cối, ghế đá... Trường cấp hai nơi tôi đã học cũng như vậy. Thậm chí buổi khai giảng đầu năm và lễ tổng kết cuối năm chưa bao giờ đủ chỗ cho 100% các học sinh tham dự. Một phần lỗi là do quỹ đất quá ít và phần còn lại là dân số tăng quá nhanh. Chính vì vậy Học viện Văn hóa truyền hình Đông Nam Á gây được ấn tượng mạnh với tất cả những ai từng đến đây và tôi không là ngoại lệ. Sự giao thoa giữa trời và đất, thiên nhiên với con người được kết hợp khéo léo đến nỗi tôi ngỡ rằng mình đang du học ở một miền đất xa xôi – nơi có những thảo nguyên trải dài tít tắp, hàng chiều được nghe tiếng sáo diều vi vu và chỉ cần nhắm mắt tận hưởng là có thể cảm nhận được tiếng gió, tiếng mây bay, tiếng thì thầm của hoa cỏ. Điện thoại nhanh chóng ngập đầy ảnh. Tôi loay hoay rất nhiều chỉ để mong thu gọn, nắm giữ tất cả những điều kỳ diệu trước mắt vào trong thiết bị hiện đại vẫn thường cầm trên tay bất ly thân. Những lúc thế này ước gì mình có thể bay lên lơ lửng để hòa vào cảnh sắc hấp dẫn đến mê hoặc lòng người. Nhưng khi kiễng chân rồi mới nhận ra mình không thể và biết phải tận dụng đôi mắt hết tốc lực để níu giữ vạn vật xung quanh.

Có tiếng bước chân đi đằng sau, gần chỗ tôi đang ngồi. Bậc thềm bằng đá nên dù đi giày cũng sẽ dễ phát ra tiếng động do những hạt cát, bụi vương dưới mỗi khe đá. Không có thói quen nhìn ngó xung quanh, tôi hơi so vai, hạ cái điện thoại xuống và nhìn về phía trước mặt nơi có sân bóng rổ đang nhộn nhịp trước trận thi đấu của sinh viên trong trường.

- Mày còn cặp với con bé đó không?

- Tao không muốn yêu ai lâu rồi. Làm ơn cập nhật nhanh chút đi.

Đoạn đối thoại của hai người con trai lọt vào tai tôi dù không muốn nghe. Đã là con gái, hiếm ai không thích “hóng”, dù là “hóng ngầm”. Tôi cũng đồng tai nghe và ngồi yên một chỗ ngụy tạo thói xấu của mình. Hai cậu bạn đi vọt lên phía trước. Đều là những người có gu thời trang ổn định. Họ làm tôi ngưỡng mộ dù chỉ nhìn phía sau. Chiếc giày tom đơn giản nhưng ăn khớp với trang phục jeans hơi hướng skinny và áo phông trắng, tô điểm thêm dáng cao cao của họ. Một trong hai người quay người lại nhìn tôi. Nụ cười đang mở hình trăng lưỡi liềm trong câu chuyện của họ ngưng đọng lại rồi vụt tắt. Tôi giữ nguyên ánh nhìn, thấy tim mình thất lại. Ước gì trạng thái có thể thay đổi ngay tức khắc như trên facebook hay status của yahoo. Nhưng không kịp có thao tác nào khác, tôi yên lặng nhìn theo.

- Người quen hả? – Cậu bên cạnh thắc mắc.

- À, ừ...

Giọng cậu ngập ngừng. Đã ba năm rồi tôi không nghe. Vẫn những thanh âm dễ chịu dù không phải một câu nói hoàn chỉnh nào. Chỉ hai từ ngắn gọn thôi, nhưng làm dạ dày tôi khẽ co bóp. “Chỉ là trạng thái axit trào ngược thôi” – tôi nhủ thầm như thể đang diễn một trường đoạn quảng cáo thuốc trên tivi.

- Cứ đi trước đi nhé, tí nữa tao đuổi theo.

Tôi hơi quay người sang phía khác và lấy một tay vuốt tóc ý né tránh cuộc gặp gỡ sắp tới. Cậu bạn định ngồi xuống bên cạnh, nhưng vì bậc đá không đủ chỗ cho hai người ngồi và những người đi lại khác nên cậu lùi xuống hai bậc, chéo mặt tôi, tay đan vào tay đặt phía trước đầu gối. Qua khóe mắt mình, tôi nhận ra cậu ấy đã có nhiều thay đổi. Mái tóc cắt ngắn đáng vẻ thời thượng nhất, mang đậm chất Hàn Quốc. Chiếc khuyên tai nhỏ bên trái ánh lên kiêu hãnh như chính chủ nhân.

- Cậu...cũng học ở đây hả?

- Minh sắp hết khóa học rồi! – Tôi trả lời, cố giữ cho những nhịp tim không đập trượt khỏi lồng ngực.

- À, ra là thực tập sinh năm tháng. – Cậu gật gù cái đầu để không tỏ ra thừa thãi với không khí khác lạ này.

- Minh đi đây!

Tôi đứng dậy quay bước lên phía trên đỉnh bụng rảo bước thật nhanh. Cố gắng không chạy để khỏi bị chê cười. Ba năm với một cuộc tình chóng vánh ba tháng, đủ khiến chủ nhân vết thương đã lành, nhưng khi va đập vào đâu đó nó vẫn tấy lên nhắc nhở sự ngự trị của mình.

- Đợi đã!
- Có việc gì không? – Tôi vẫn quay lưng lại, tay giả vờ bấm bấm điện thoại vô định vẻ như rất bận rộn.
- Không... Chỉ là... rất vui được gặp lại cậu!
- Ừ!

Tôi đáp lại cộc lốc và nhấn chân bước đi. “Chỉ là rất vui được gặp lại cậu!”, chỉ vậy thôi. Sau quãng thời gian làm tôi đau khổ và phải tự chiến đấu với sự buồn bã của chính mình, gặp lại nhau cậu chỉ thấy vui thôi sao? Cảm thấy mắt bắt đầu có dấu hiệu hơi nhòe nhoẹt, tôi cố gắng mở trừng trừng thật to và ngẩng mặt nhìn cây cối xung quanh. Chị gái tôi đã nói: “Tuổi trẻ không chỉ có tình yêu. Còn gia đình, bạn bè và những công việc yêu thích của mình nữa? Em sẽ tìm lại nó ở đâu được khi nước mắt sắp nhấn chìm tất cả?”. Mọi thứ đều trôi về quá khứ rồi. Nó chỉ là vết thương đã lành sẹo. Hôm nay tôi buồn và ngại ngần khi gặp lại cậu không phải bởi vì tôi còn yêu, mà bởi vì tôi không dám đối diện với chính bản thân mình – một con người ngày xưa mù quáng chỉ biết rụt rè, người ta nói A mình không dám cãi là B, ban cho chút tình cảm đùa giỡn thì trân trọng và nâng niu như báu vật.

- Cậu giận tớ à?

Tú đập vào vai tôi từ đằng sau làm giật nảy người rồi chìa ra lon nước ngọt. Con đường nhộn nhịp với đầy bóng cây dịu mát như trong những video ca nhạc mà tôi từng ngồi nghiền cứu nhiều giờ cho bài tập dựng phim.

- Giận gì? – tôi đón lon nước, mặt vẫn tỉnh bơ.
- Tớ cảm nhận được thế!

Nếu giờ tôi nói “Tớ muốn cậu chỉ là của tớ thôi, không được giao lưu với bạn bè khác, không được bỏ quên tớ” thì sao nhỉ? Rõ là bông bột – giọng bà chị ở nhà vọng tới làm tôi thấy tức cười. Chưa tìm hiểu nhiều. Cũng chẳng có kỷ niệm sâu sắc nào hết mà muốn đòi sở hữu người ta sao? Không nhớ vụ cũ hả?

- Cậu biết khi thích một người sẽ thế nào không? – Tú quay sang nhìn tôi.
- Hả?
- Là không có một lý do nào cho...sự thích...Thấy người đó cười...mình cũng vui...Thấy họ buồn...mình cũng lây...

Tôi im lặng tu chai nước ngọt. Hơi ga xộc lên tận mũi khiến tôi phải ho sặc sặc suốt. Tú lại nhoẻn miệng cười. Hàm răng trắng bóng duyên dáng như đang duyệt đội hình.

- Cậu muốn ăn mỳ không? – Tú đứng dậy.
- Mỳ gì? – Tôi cũng dậy theo và phẩy quần.
- Mỳ tôm yum của Thái Lan.
- Nhưng ở canteen chắc không có.
- Tớ mang...chất đầy nguyên một vali!
- Đây là lý do vì sao cậu mang cái vali to thế à?

Tú gật đầu, nháy mắt và ra hiệu bảo tôi đi theo. Một cách vô thức, dường như quên đi những hình ảnh mình đã chứng kiến cậu ấy cười nói rôm rả với cô bạn tóc xoăn cùng nhóm, tôi cũng đi theo thật.

Đợi trước sảnh chờ kí túc xá nam, hơi ngượng ngập khi lũ con trai ăn mặc quần đùi lộc ngộc chạy đi chạy lại. Một lúc sau, Tú khệ nệ bê ra hai cốc mỳ tôm Yum toàn chữ Thái Lan in trên vỏ. Đang sẵn cơn đói, tôi xúc mỳ lên đầy đĩa nhựa và húp soạt. Hơi cay xông lên mũi khiến tôi bật ho. Tú cười ha hả bên cạnh như chứng kiến trò hay lắm, rồi thông thả nói:

- Quên không nói...cay lắm đó.

Điệu bộ nói chữ “đó” cuối câu làm tôi muốn cười nhưng không nổi vì còn bận ho. Thế là cứ giằng co ho lẫn cười qua lại một hồi mới xong. Mắt dường như đỏ ngầu và nước chảy ra như vừa khóc.

- Đẹp đôi quá!

Một cậu ăn mặc kiểu hip-hop đi qua trên và nháy mắt.

- Mỗi tình mỳ tơm.

Tôi cười phá lên và lảm bảm.

- Sao? – Tú húp nốt chỗ nước trong cốc và hỏi tôi.

- Không, không... – tôi xua tay, tùm tùm cười.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 6

6. – Phần 6

Ngày vào phòng trực tiếp lồng tiếng cho bộ phim si đã đến. Trước giờ đây vẫn là một thứ mới lạ đối với tôi. Ở trường cũ, tôi mới chỉ được cung cấp bài giảng và đi xem những người chuyên nghiệp lồng tiếng chứ chưa kịp được thực hành. Cảm giác hồi hộp đến nỗi tay tuôn mồ hôi túa lóa, tờ phân đoạn thoại cầm trên tay gần như nhàu nát và chuyển màu ố dần.

Thầy giáo trẻ dẫn hai nhóm tới phòng thu nhỏ. Nhóm này vào trước thì nhóm kia sẽ đứng ngoài trật tự xem để rút kinh nghiệm. Một vài sinh viên kì cựu của trường cũng sẽ được tham dự như đội trưởng dẫn dắt mọi người. Mấy đứa con gái có vẻ hào hứng, đoán xem hot boy hay hot girl nào sẽ được gặp tới đây. Một thời trang họ vận trên người có đẹp không, cách phối đồ có ăn nhập gì không và họ có gì nổi bật để phải trầm trồ không. Những nhân tố chủ chốt được thầy cô chọn mặt gửi vàng chắc chắn luôn khiến những thực tập sinh mới hào hứng đón chờ.

Tôi không quan tâm nhiều chuyện ấy, chốc chốc lại nhìn vào tấm bảng On Air đặt trước cửa phòng thu đối diện nơi mình đứng. Có cái gì đó khiến tôi thỉnh thoảng ngạt thở, mọi âm thanh xao động trong đầu. Không muốn ai chú ý đến thái độ lúng túng của mình, tôi cầm tờ kịch bản quạt quạt để mọi thứ được tự nhiên hơn.

Đám sinh viên sẽ là “thuyền trưởng” của hai nhóm đang tới. Khoảng ba, bốn người nhưng tiếng nói đã cất lên và giọng cười đã vang dội cả một góc ngay từ ngoài cửa. Ánh sáng sau lưng chiếu vào, len lỏi giữa những khoảng không rộng ở dưới cánh tay, nhịp chân, khoảng cách từ người nọ tới người kia khiến họ xuất hiện như những thiên thần. Cậu bạn đứng cạnh tôi thốt lên khe: “Góc máy đang đứng sẽ đẹp nhất, kẻo tới là góc bên trái chếch 30 độ sẽ nắm trọn góc mặt hoàn hảo của mấy người này!”. Tôi vờ như không quan tâm, nhưng đầu óc thì đang tự “play” ca khúc Paradise trong bộ phim tuổi teen Boys over flowers:

Almost paradise

a-chimboda to nunbushin

nal hyanghan noye sarangi

on sesang da gajindeuthae

Tu Tub đứng bên cạnh đọc chăm chú bản thảo, không để ý đến xung quanh. Sự tập trung cao độ với công việc khiến cậu trở nên chuyên nghiệp và nổi bật hơn bất cứ ai. Mỗi khi bên Tu Tub, cậu tạo cho tôi cảm giác yên bình ở bất kì hoàn cảnh nào. Như thể nếu bạn đang mơ thì cứ mơ tiếp đi, tôi sẽ không lôi bạn xuống đâu. Hoặc nếu trời đang mưa đá, giông tố ầm ầm, mặc kệ nó đi, chỉ cần ở cạnh tôi bạn sẽ không vấn đề gì. Tôi nhìn những giọt mồ hôi chảy xuống hai bên thái dương của cậu, khẽ mỉm cười một cái rồi lấy

tay chỉnh gọng kính của mình cao lên, tiếp tục công việc đón chào sinh viên ưu tú của trường. Nụ cười tắt ngấm. Mọi thứ quanh tôi dường như tĩnh lặng đến đáng sợ. Những câu đùa giỡn, những cái bắt tay giới thiệu, tiếng nói lao xao bị đẩy khỏi đầu tôi, như tiếng ồn ngậm ngùi đứng ngoài cửa kính dày sáu li.

- Chào! Rất vui được gặp lại cậu! – Duy chìa tay ra phía trước mặt tôi sau khi bắt tay lần lượt mọi người.

Tôi lặng lẽ giơ tay ra đáp lại bàn tay ấy một cách hời hợt. Cái siết tay của cậu làm tôi hơi đau. Nhưng chẳng có lý do gì để tôi đùa giỡn hoặc kêu lên hồng gậy sự chú ý. Tôi mong sao khoảnh khắc này có thể qua nhanh để mặt mình không bị bừng lên vì bối rối.

- Xin chào! Mình là Tu Tub, cứ gọi mình là Tú được rồi!

Tu Tub cắt ngang những rối bời trong tôi. Đã bảo rồi, cậu ấy đúng là vị cứu tinh tuyệt vời nhất mà. Bàn tay đeo găng xanh mạnh dạn đưa ra phía trước Duy. Duy hơi chững người lại rồi nhanh chóng chuyển hướng sang phía Tu Tub một cách thân thiện và cởi mở.

Nhóm của tôi vào sau. Cảm giác không đỡ run hơn là mấy. Lúc còn đi học ở trường cũ, trước mỗi kì thi vấn đáp, tôi luôn thầm cảm ơn bố mẹ đã đặt tên mình vào A để được bước vào sớm nhất. Không phải vì quá tự tin ở bản thân mà cái cảm giác “chết” nhanh chóng bao giờ cũng thấy dễ chịu hơn là phải ngồi gặm nhấm đợi chờ sự “chết” từ từ.

Một phân cảnh bộ phim Màu áo tím có ba nhân vật xuất hiện. Tôi được đảm nhận trách giọng của một cô bé nhí nhảnh có phần hơi chua ngoa – một kiểu nhân vật hoàn toàn đối lập với tính cách của tôi.

Khi cánh cửa phòng thu đóng lại và bộ phận bên ngoài phòng kĩ thuật nói to vào tai nghe: “Sẵn sàng trong 10 giây”, ánh đèn đỏ “On Air” bật sáng, tôi lập tức cảm thấy ngạt thở và nhịp tim cứ thế tăng nhanh theo cấp số nhân. Nỗi sợ hãi bị kẹt trong thang máy mất điện dường như ủa về lấy bàn tay lạnh băng bóp nghẹt cơ thể tôi. Cảm giác như một luồng điện đang chạy dọc sống lưng. Căn phòng kín đặc tưởng như không đủ oxi để hít thở và lạnh lẽo đến không thân thiện chút nào.

Tú bắt đầu đoạn thoại của mình không chút sai sót, lại rất khớp với miệng của nhân vật. Cô bé chua ngoa bắt đầu di chuyển lại gần khung hình, vài giây nữa thôi tôi sẽ phải cất giọng. Nhịp thở dồn dập, bờ môi run run, tôi cố gắng cấu vào tay mình cho bình tĩnh trở lại. Nhưng không! Mọi thứ trôi tuột đi tận đâu. Cái mic đen nằm yên bất động, còn tôi thì rũ người ra như một con chim vừa gặp trận bão lớn.

- Cất! Em kia làm sao thế hả?

Giọng thầy giáo đột ngột cắt ngang không khí ngột ngạt của mọi người và sự bàn tán của nhóm đứng bên ngoài. Họ đã thực hiện khá thành công, điều này làm tôi xấu hổ vô cùng. Thậm chí dù qua khóe mắt tôi cũng có thể thấy Duy đang nhìn tôi chòng chọc cho sự thiếu chuyên nghiệp này. Tôi đứng dậy lắp bắp:

- Em...xin lỗi!

- Làm lại!

Tiếng máy chạy lại bắt đầu. Không khí ngột ngạt tiếp tục dâng lên. Bốn bức tường dường như nhỏ dần, nhỏ dần, sắp ép lấy tôi. Nhân vật cô bé chua ngoa tiếp tục di chuyển lại gần khung hình, nhưng rồi tôi lại tiếp tục để trôi đi lời thoại.

- Em kia!

- Em xin lỗi! – Mồ hôi tôi vã ra như tắm.

- Có vài câu thoại mà làm cũng không xong. Lúc này mở mồm ra để xin lỗi gì?

- Em xin lỗi!

- Tạm nghỉ chút đi!

Chỉ cần nghe thấy câu đó, tôi cuống cuống đẩy cửa chạy ra ngoài. Hành lang dài hun hút, có chút ánh sáng phía cuối cửa sổ làm không gian thoáng đãng hơn chút.

- Có chuyện gì vậy?

- ... – Tôi quay lại phía sau, là Duy – Ủ...
- Cậu đang sợ gì hả? – nét mặt Duy nghiêm trọng.
- Không!

Tôi ngồi bệt xuống, dựa lưng vào tường trắng lạnh toát, cổ lau đi mồ hôi ướt đầm ở hai tay mình. Hành động phủ định lại câu trả lời chắc nịch mới thốt ra trước đó vài giây.

- Cậu ổn chứ? – Tiếng Tu Tub cất lên ngay sau đó.
- Ủ! – Tôi ngược mắt nhìn trấn an bạn.
- Mỗi khi sợ gì...tớ lại nắm chặt tay, nắm chặt mắt! – Tú ngồi xuống bên cạnh và nói, không cần quan tâm Duy vẫn đứng đó.
- Nhắm chặt mắt! – Tôi nhắc lại.
- Ủ. Rồi...hít sâu một cái...Rồi... bắt đầu làm...
- Tớ không thể...
- Cậu tới đây...làm gì, An?

Tôi nghe những nỗ lực từ ba bài kiểm tra đầu vào đây khắt khe vọng lại. Có tiếng thúc giục cố gắng lên, có tiếng cổ vũ từ bà chị gái với cái giọng choe chọe và những lời xì xầm của hàng xóm nói tôi đang theo một cái nghiệp chảnh chọe. Tôi tới đây không phải để thất bại, đây không phải trạm nghỉ chân.

- Bắt đầu được chưa?

Thầy giáo ngoảnh người ra ngoài và hỏi tôi bằng một giọng đã dịu bực tức.

- Nào! – Tú đứng dậy và chìa bàn tay đeo găng xanh ra.

Nắm nhẹ lấy những đầu ngón tay để hở, tôi cảm thấy có một sức mạnh thôi thúc mình tiến lên. Hít sâu một chút, tôi bước vào phòng thu bỏ qua Duy đứng đó, trước sự chờ đợi của mọi người. Cửa đóng, đèn tắt, On Air sáng đỏ và tiếng máy chạy. Tôi nhắm mắt khi Tú bắt đầu lồng chất giọng lơ lớ của cậu cho vai diễn của cậu bé ngoại quốc, rồi mở mắt, chỉ nhìn chăm chú vào màn hình trước mặt mình.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 7

7. – Phần 7

Mười người sống trong một phòng kí túc. Nghe thì có vẻ chật nhưng thực chất căn phòng khá dãi nên ai cũng có nhiều khoảng không. Thông thường nếu không la cà ở ngoài, lên thư viện đọc tạp chí hay đi chơi cùng bạn bè khác chúng tôi về phòng, mỗi người một góc, thỉnh thoảng mới nói chuyện với nhau. Vậy mà tuyệt nhiên không khí chẳng hề căng thẳng. Có lẽ như vậy dễ chịu hơn, biết nhau vừa đủ, thành thơi vừa đủ và cảm thấy rất an toàn. Tựa như một buổi tối mùa đông lạnh lẽo, thấy mẹ và bố ngồi xem ti vi, chị gái đeo headphone học tiếng Anh còn mình quần chăn kín mít, rúc rích lướt mạng đọc truyện cười. Có lẽ điều quan trọng là thấy mình được bao bọc trong tình yêu thương, người thân của bình đang vô cùng bình an và ở rất gần mình. Vì vậy dù không ai nói chuyện với ai, nhưng mọi thứ xung quanh thân quen và yên bình đến lạ.

Ngoại trừ sáu người khác là sinh viên của trường, mà thỉnh thoảng chúng tôi mới gặp, nên không có ấn tượng gì lắm thì bốn người còn lại dường như gần gũi với tôi hơn.

Huyền – cô gái nhỏ thó thích màu vàng, thường bắt chợt cất lên một câu hát nào đó mỗi khi có hứng. Màn giới thiệu khi làm quen ồn ã, nhanh nhẹn và phô trương như tính cách của một cô nàng Sư Tử. Trong khi đó Cúc lại tỏ ra không thích trò chuyện nhiều. Cô sống kín đáo, thường làm mọi thứ nhẹ đến hết sức có

thể, như sợ đồ vật bị đau. Người còn lại chúng tôi hay gặp hơn cả tên Ánh, sinh viên của trường chứ không phải thực tập sinh như chúng tôi, hay đi tham dự các hội diễn ca nhạc nên vẫn thường hai – ba ngày vắng mặt ở phòng. Thịnh thoảng Huyền vẫn nhảy sang giường tôi rỉ tai về Ánh, về loại son môi hàng xịn của Pháp, về loại mascara tuyệt hảo mua bên Mỹ, cùng vân vân thứ mỹ phẩm khác mà với số tiền đi hát theo phong trào của trường không thể nào mua được nhiều thế. Bằng chứng là khi ở dưới Sài Gòn, mới chỉ bước vào The Face Shop thôi mà Huyền đã phải cúi gầm mặt mang một lọ kem dưỡng da về, dù trước đó còn hùng hổ lên một bảng danh sách vài ba món cần mua để trùng tu vẻ đẹp. Tôi thực lòng không quan tâm tới chuyện đời sống riêng của chị Ánh, vì cuộc sống mỗi người một khác. Người ngoài nhìn vào có thể thấy là A, B, C nhưng bản thân người trong cuộc mới hiểu còn có D, E, F nữa.

Như năm tôi học lớp mười, cô giáo chủ nhiệm luôn dành nhiều ác cảm cho những bạn học sinh quậy của lớp. Giờ sinh hoạt luôn là cực hình với những tràng nhיע móc, “tôi không thích em nhuộm tóc, tôi ghét phải kiểm điểm các em trốn học, tôi rất bực mình mỗi khi nhìn thấy quá nhiều điểm kém ở sổ đầu bài...”, mà chưa bao giờ cô dừng lại để hỏi “Vì sao lại thế?”. Có những bạn vì tóc bạc sớm (mẹ tôi thường nói là do máu xấu) nên phải nhuộm tóc để che đi sự xấu hổ, trêu chọc của mọi người. Có những bạn sức học chỉ tầm trung, chưa kịp lấy lại căn bản thì lại thụt lùi vì những đợt sóng bài học nâng cao từ các lớp học thêm bắt buộc, từ bài giảng quá nhanh trên lớp của thầy cô. Đối với họ, khi bị điểm một thường xuyên, nếu dành được điểm năm do tự sức mình làm thì cảm giác tuyệt vời hơn nhiều so với một học sinh luôn được chín, mười điểm và lần kiểm tra tiếp theo vẫn đạt số điểm đó. Nhưng đôi khi cuộc sống là vậy, tiêu chuẩn của người khác, của người xuất sắc luôn được (bị) áp dụng lên mọi người. Vô hình chung những người yếu sẽ phải “gánh” quá nặng, trước khi kịp củng cố sức mạnh để bật lên.

Nói về chuyện của chị Ánh, Huyền bày tỏ thái độ ghen tị vì chị có một cuộc sống đầy đủ, sung sướng, sang trọng. Nhưng tôi biết, kể cả nếu chị có phải “cấp” với đại gia để đổi lại sự quý phái thì chị hay những người như chị đều phải trả một cái giá nào đó. Nghèo đói cũng có cái giá của nó và giàu có cũng y như vậy! Biết đâu được trong những lúc mọi người còn mê mải ngủ, thì chị nhịn ăn để chạy chương trình. Trong lúc mọi người đang rong chơi ngoài kia thì chị lên xe di chuyển tới một nơi khác, luyện thanh rạc họng đợi để được lên sân khấu. Và giả chẳng trong khi chúng ta có thể phần nộ với những người mình không thích, cười nói với những người mình yêu, được quyền lựa chọn đi chơi với ai, từ chối lời mời của ai; thì có thể chị chẳng còn sự lựa chọn nào khác, luôn miệng phải cười nói tiếp chuyện, vận lên người những bộ trang phục không hợp tuổi như một con rối bị giật dây. Tôi cũng đã từng có một cô bạn đi làm PG ở quán rượu. Tiếp thị rượu và thuốc lá cho bất cứ ai là công việc khó khăn và căng kinh khủng hơn khi cứ phải ra vào bar như về nhà. Đủ mọi loại người, đủ mọi sự khà ó, có tên còn thích sàm sỡ, giở trò nhưng chỉ cần một cái bạt tai hay phàn nàn của khách, ngày hôm sau bạn tôi không còn xuất hiện được ở đó. Và thế nghĩa là số tiền để trang trải ột gia đình có ông bố nát rượu bị chặn đứng. Có đau đớn không khi ở trong một gia đình bị rượu phá tan tành, lại phải làm một công việc chào mời và đon đả với chính thứ kẻ thù rượu ấy?

Đôi khi vẫn vợ nghĩ, tôi thầm tự cảm ơn gia đình mình thật may mắn, hơn rất rất nhiều số phận những con người khác. Và thực tế, nếu rơi vào hoàn cảnh của những người như bạn tôi, có lẽ tôi không thể nào mạnh mẽ được như thế!

Chị Ánh có thể rơi vào hoàn cảnh như bạn của tôi hoặc không – như một bộ phận người khác, thích ăn chơi trưng diện hơn là lao động chăm chỉ. Nhưng thế thì sao? Cuộc sống của mỗi người là do mình tự quyết định. Chúng kiến cuộc đời vươn lên của bố mẹ, tôi mới biết những giá trị làm ra bằng chính đôi tay, đôi chân và khối óc của mình thì sẽ luôn bền vững dù gặp sóng gió hay hoạn nạn; còn những thứ giả dối khác, đắp lên người khi không phải nhọc công tìm kiếm, hành động chân chính thì chẳng bao giờ có thể ở mãi bên ta. Trở mình trong chần với những suy nghĩ chạy lan man, bỗng dưng tôi nhớ tới câu chuyện mà chị gái ưa thích đã kể cho tôi:

Một con gà tây trò chuyện với một con bò. “Tớ muốn mình có thể trèo tới trên ngọn cây kia,” nó thở dài than, “nhưng tớ chẳng đủ sức”. “Sao cậu không nhắm nháp chút đồ phế thải của tớ?”, con bò đáp, “Bổ lắm đó.” Con gà tây dõp vào đồng phân bò và thực sự có được sức mạnh để trèo được lên một cành cây thấp nhất. Ngày hôm sau, sau khi dõp thêm một mớ phân bò nữa, con gà tây leo lên được cành thứ hai. Cuối cùng, sau bốn hôm dõp phân bò như thế, con gà tây hãnh diện trèo được lên đậu trên ngọn cây. Tức thì nó bị một nông dân trông thấy, và ông ta bắn nó rơi khỏi ngọn cây. Bài học xương máu là: Xạo sự, dối trá có thể đưa anh lên đỉnh cao, nhưng không giúp anh bám trụ được lâu dài.

8. – Phần 8

Tôi đánh giá cao những trường dạy học sáng tạo và thực hành là chủ yếu. Vì thế tôi đang rất sung sướng vì được học ở đây. Sự say mê sẽ giúp cho chúng ta miệt mài học tập và sự lựa chọn đúng đường đi, đáp lại sự say mê ấy sẽ khiến bản thân tự tin để đạt được nhiều thành công hơn.

Tôi khoan khoái kết thúc buổi học Văn hóa quảng cáo sau một tràng cười no bụng với giảng viên trẻ tuổi hóm hỉnh. Tu Tub có hẹn đi đá bóng nên đã chạy tốt ra khỏi lớp ngay khi chuông kết thúc giờ học reo vang. Hơi bơ vơ một chút khi chưa biết mình có nên “xuống núi” thăm thú quang cảnh Đà Lạt mờ ảo ngoài kia không, thì Huyền tiến lên đưa cho tôi một cái kẹo dẻo chipchip – thứ mà lâu lắm rồi tôi không còn ăn nữa và rủ về chung. Màu vàng từ chiếc quần skinny của cô bạn khiến mỗi bước chân đi vui tươi hơn hẳn. Lẽ ra tôi cũng nên chọn inh những bộ cánh sắc sỡ để thấy yêu đời hơn mới phải.

- Sao cậu có vẻ thích màu vàng vậy? – Tôi hỏi.

- Cậu không thấy rực rỡ à?

- Dĩ nhiên là có rồi. Nhưng nó thực sự rất nổi bật...

- Tuy tớ bé nhỏ thật nhưng tớ rất tự tin ở gu thẩm mỹ của mình. Với lại màu vàng giúp tớ thấy mạnh mẽ hơn, không u ám mỗi khi chực buồn nữa. Cậu cũng nên kiếm một màu sắc sỡ để thích đi, đừng cứ mãi mặc mấy bộ đồ đen, xám, trắng nhạt nhẽo này.

Tôi mỉm cười đáp lại Huyền. Thuở bé tôi cũng rất thích màu đỏ. Nghe bố mẹ kể lại tôi thích màu đỏ tới nỗi chỉ toàn dùng những đồ vật màu đỏ. Thời xưa kinh tế nghèo khó, đa số mọi thứ đều không thể có màu sắc sặc sỡ, chỉ toàn màu trắng men của bát, thi thoảng điểm chút xanh lá cây hoặc xanh nước biển. Mẹ ở với ông ngoại từ nhỏ, thiếu thốn tình cảm từ bà ngoại. Năm lên học cấp hai ở trường huyện mẹ được bà may cho cái áo màu đỏ. Đó là món quà duy nhất trong lần gặp mẹ cuối cùng vì từ đó, bà lấy người khác, di cư vào Nam sống. Mẹ giữ cẩn thận cho tới tận năm lấy bố và sinh chúng tôi. Một lần chẳng còn trò gì để nghịch ngợm nữa, tôi mò mẫm trong tủ, lôi ra được chiếc áo màu đỏ khá đẹp. Vì là màu yêu thích của mình nên lúc đó tôi chỉ nghĩ làm sao để mặc vừa còn đi khoe với đám bạn trong xóm. Điều ngu xuẩn nhất tôi đã làm mà tới giờ mỗi khi nghĩ lại vẫn thấy muốn khóc và ân hận, đó là cắt dọc thân áo ra. Trong hình dung tưởng tượng của mình khi ấy, tôi chỉ nghĩ nếu cắt dọc ra sẽ được một cái áo rất đẹp, tuyệt nhiên không nghĩ nó sẽ tơi tả như thế. Cho tới khi cái áo thành một mớ rě lau trong ngổn ngang kéo, chỉ và không ra đầu vào đầu thì mẹ bước vào. Mẹ đã không quát, mẹ cũng chẳng nổi giận. Mẹ chỉ lẳng lặng bảo trẻ con không được nghịch kéo, nhỡ đứt tay, rồi thu dọn áo, chỉ, kéo mang đi. Tối hôm đó chị về hỏi tôi đã làm gì để mẹ khóc, mẹ buồn. Lúc đó tôi mới biết mình đã làm một việc vô cùng khủng khiếp, đem kéo cắt đi mảnh ký ức và xóa hết chút hơi ấm người thân cuối cùng của bà dành ẹ. Từ đó tôi sợ màu đỏ, sợ đến mức không còn thích dùng màu đỏ và tuyệt nhiên dẹp hết đồ đạc màu đỏ khỏi tầm mắt mình. Bố mẹ có hỏi nhưng tôi nhất quyết không nói thật, chỉ bảo “Con thấy chán rồi!”. May mắn làm sao tôi vẫn giữ được một suy nghĩ già trước tuổi, để không làm tổn thương thêm lần nào nữa với bố mẹ.

- Đợi nhé, tớ đi vào WC chút!

Tôi gật đầu khi Huyền cắt ngang dòng suy nghĩ của mình với một chất giọng cao vút. Hơi lùì người vào trong tường đứng vì ngại cảm giác chống ché và thừa thãi của chân tay khi không có điểm tựa, tôi lại vô tình phải nghe một câu chuyện từ đôi trai gái nào đó.

- Em biết rồi...

- Thôi đừng buồn. Cố gắng chịu đựng nhé!

- Vâng!

Hai giọng nói cất lên khe khẽ như sợ ai biết phía bên kia lối rẽ. Nếu cứ thế này có lẽ mình bị phát hiện và cho ăn đập cũng nên. Tôi đi di chân xuống đất nghỉ ngơi và quyết định lùi ra xa hơn. Điện thoại bất chợt reo lên inh ỏi. Ôn trời là tôi đã đứng xa hơn chỗ cũ, bằng không họ sẽ nhào ra tóm lấy tôi và cho vài phát...tát mất!

Mẹ gọi hỏi thăm tình hình học tập và nghỉ ngơi. Lo sợ con gái không quen với thời tiết lạnh lạnh của Đà Lạt nên nhắc nhở luôn miệng, hết cả phần “Vâng ạ” của tôi. Mẹ bao giờ cũng thế, chăm sóc, yêu thương và che chở cho các con vô điều kiện, bất kể khi mẹ khỏe hay ốm, vui hay buồn, gặp may mắn hay đau khổ. Vì thiếu thốn tình yêu thương của người phụ nữ thân thiết nhất cuộc đời ngay từ nhỏ, nên mẹ luôn muốn bù đắp lại cho chúng tôi. Có lần ngồi luộc bánh chưng đêm 28 Tết, mẹ bảo: “Mẹ chẳng biết bao nhiêu là đủ cho sự yêu thương, thế nên chỉ biết cố gắng thật nhiều cho các con được yên ấm, hạnh phúc, sum vầy”. Đột nhiên tôi muốn khóc quá, thấy mắt hơi cay cay và nhòe đi một chút. Tắt điện thoại rồi mà giọng mẹ vẫn như vang vang trong đầu. Lúc này chỉ muốn chạy ngay về nhà, cầm mấy món đồ lưu niệm của Đà Lạt vừa tặng mẹ vừa liên thoảng kể chuyện trường lớp tuyệt vời thế nào.

Tiếng Huyền lao xao đằng sau. Cô gái ấy tựa như một tia nắng mặt trời mang sức sống đến vực dậy cảm giác trũng xuống của tôi. Cúc bên lên đi phía sau, vẻ mặt hơi đỏ nhưng mắt ánh lên niềm vui, có lẽ vì câu chuyện liên thoảng đang diễn ra từ Huyền.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 9

9. – Phần 9

Cúc rủ tôi đi giặt đồ lúc chín giờ tối. Thực tình trong tiết trời ẩm đậm của Đà Lạt thế này chỉ muốn nằm cuộn mình trong chăn, lướt mạng đọc mục Giới tính – Tình yêu mà thôi. Nhưng nếu từ chối có vẻ không được thoả mái lắm, tôi đồng ý cầm vài chiếc quần áo của mình theo Cúc ra bể nước sau khu kí túc, để lại Huyền và hai chị nữa đang ngồi buồn dựa điện thoại. Vài bạn gái cũng đang giặt đồ ở đó. Bọt xà phòng tung tóe, đầy ắp các chậu, tiếng cười nói với nhau chộn rộn một góc phòng làm cô quản lý thỉnh thoảng lại chạy vào nhân mặt kêu nói nhỏ lại. Từ nhỏ, vì đi học nhà gần nên chưa bao giờ tôi được trải nghiệm không khí thực sự của sinh viên. Tính lười biếng thì vẫn duy trì được với một tuần một lần giặt đồ, nhưng không được vui vẻ trò chuyện hay nghịch bọt xà phòng với nhau vui đến thế. Cúc dường như cũng nói nhiều hơn. Cô gái nhỏ thó mặc chiếc áo hoa nhí thỉnh thoảng lại cười và kể chuyện về gia đình nhỏ hạnh phúc với tôi. Cảm nhận của một cô gái luôn luôn đúng, chắc chắn Cúc đang có chuyện vui về tình yêu. Với một cô gái, ánh mắt lấp lánh vui tươi vì một chàng trai nào đó luôn luôn khác so với ánh mắt nồng ấm hạnh phúc vì chuyện gia đình.

- An có người yêu chưa? – Cúc vừa vò mạnh áo vừa hỏi.

- Tổ chưa!

- Thôi đi, nhìn An dễ thương quá mà lại không có. Ai mà tin được?

Tôi bật cười lớn. Mấy đứa lớp cấp ba và đại học vẫn toàn nói với tôi như thế với ánh mắt dò xét vẻ không tin, như thể mình đang giấu diếm điều gì bí mật lắm. Thời ấy qua rồi. Có thì nói có, không thì nói không, đang lập lờ thì nói chưa bắt đầu.

- Tổ mà có người yêu rồi, giờ này sẽ không đi giặt đồ với Cúc đâu!

- Tổ có rồi mà vẫn đi giặt đồ với An đấy thôi...

- Cúc có rồi hả? Là người như nào vậy?

- Ừm... Một người hiểu tổ và rất yêu tổ... Chỉ có điều anh ấy bận nhiều việc nên bọn tổ ít khi có thời gian bên nhau.

- Vậy là anh ấy đi làm rồi hả? Yêu người lớn hơn tuổi dễ được chiều lắm đó!

- Không. Cũng bằng tuổi chúng mình thôi. Nhưng tham gia hoạt động đoàn hội nhiều quá...
- Chắc cậu tự hào về người đó lắm!
- Ừ, tự hào chứ!

Nói rồi mắt Cúc lại lấp lánh niềm vui. Tiếng nước chảy từ các vòi nước vào chậu giặt tươi vui như đang dựng lên một hoạt cảnh mới cho không gian này. Thấy niềm vui của bạn, một cô gái bé nhỏ y như tính cách của tôi năm xưa, cũng là cung Xử Nữ rụt rè, ngại ngùng, tôi thầm mong các thiên thần hãy ban phước lành cho cô ấy. Đừng để cô ấy bị tổn thương hay phải khóc. Vì với những người mỏng manh như thế, tình yêu vừa là liều thuốc tốt vừa là lưỡi dao sắc nhọn nếu vô tình sượt qua. Horoscope nói:

Đừng làm ột Xử nữ buồn, vì rất khó để họ trở lại như xưa. Bản chất xử nữ không muốn làm hại ai cả, cũng không muốn làm ai đau khổ, vì hơn ai hết họ biết rằng khi hứng chịu những tổn thương thì sẽ khó chịu như thế nào.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 10

10. – Phần 10

- Trường tổ chức đi cắm trại bên ngoài trường đấy có đi không? – Huyền hớn hờ khều tay tôi hỏi.
- Thật hả? Tin chính xác không?
- Có chứ. Bị cấm túc trong này lâu rồi còn gì, chẳng nhẽ đến thăm quan Đà Lạt cũng không được sao. Hôm qua tớ đi ngang phòng hội đồng nghe thấy.
- Thế thì thích quá. Nhưng chỉ có thực tập sinh mới đi thôi chứ, hay cả sinh viên cũ nữa?
- Thực tập sinh thôi chứ. Sinh viên cũ có mà nhãn mặt Đà Lạt rồi cũng nên.
- Ồ ha. Thế thì thích quá!

Tôi thở phào vì mình sẽ không phải chạm mặt quá nhiều người lạ, đặc biệt là Duy. Tốt nhất đã cách xa nhau quá lâu rồi thì đừng nên gặp lại, để đỡ cho nhau những khoảng rỗi bời, khó cư xử. Đổi lại, việc đi cắm trại bên ngoài trường học làm tôi thấy hứng thú và muốn được chia sẻ niềm vui này với Tu Tub hơn. Cậu ấy sẽ chỉ cho tôi biết một vài thứ hay ho trong kho tàng hiểu biết đường như vô tận, cùng với chất giọng hài hước, vui tươi, thỉnh thoảng còn nói hơi sai nữa chứ. Tôi rờ tay lên bàn phím điện thoại, lướt danh bạ định gọi ngay cho Tú hỏi xem tình hình, nhưng chợt nhận ra mình chưa bao giờ hỏi số của cậu ấy. Thật kì lạ và đáng giận. Tại sao tôi không hề nghĩ đến chuyện này nhỉ? Cảm giác cậu ấy luôn trong tầm với, ngay gần trước mắt khiến tôi trở nên quên đi những liên lạc thiết yếu sao?

Đà Lạt vốn không ồn ã, khói bụi và lạnh lùng như Hà Nội, càng không vun vút, gấp gáp, vồn vã như Sài Gòn. Đà Lạt yên bình, e ấp, thỉnh thoảng trở mình ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh lạ lẫm rồi lại ngủ vùi để mặc khách quan thỏa thích chiêm ngưỡng ngắm nhìn. Trên đường di chuyển từ sân bay về trường học, tôi đã đi qua biết bao con đường, quanh co có, phẳng lặng có, gập ghềnh cũng có. Không nhớ nổi tên mỗi chặng mình đi qua hay vài câu chuyện vụn vặt của người hướng dẫn, tôi chỉ tự cảm nhận về Đà Lạt như một món quà bí ẩn mà người quan trọng nhất trong cuộc đời dành tặng mình. Thứ mà mình rất thích, rất yêu, lúc nó gần gũi, lúc nó xa lạ và bản thân không bao giờ muốn làm món quà ấy vỡ hay đau. Mong Đà Lạt cứ mãi như thế này. Cây cối xanh um, đất đai rộng rãi thỏa thích nghỉ ngơi, để khi người ta gặp phải những cú sốc trong đời hay đơn giản chỉ cần một chốn nghỉ chân, hoặc cũng có thể tìm nơi bươn chải sự nghiệp thì đều được tiếp đón cẩn thận, vỗ về, ôn hòa.

- An vẫn thế nhỉ!

Có tiếng nói cất lên ngay bên cạnh. Tôi giật mình nhìn sang phía tay trái của mình, Duy đã đứng đó tự bao giờ dù trông cách ăn vận của cậu chẳng có vẻ gì là đang nhàn rỗi để bắt chuyện với tôi.

- Vẫn thế là thế nào? – Tôi lơ đãng hỏi lại.

- Thì vẫn thích tư lự một mình...

Có những người sống quá nhanh, vây quanh quá nhiều người khác với những cuộc vui ồn ã, với những bước chạy có sự đốc thúc của cuộc đời, đôi khi họ không biết giá trị của những giây phút ngồi xuống suy nghĩ chỉ một mình. Đó sẽ là lúc bạn nhận ra mình đã làm được gì, chưa làm được gì, ân hận những gì, thầm cảm ơn ai, có nên tiếp tục không hay dừng lại một số thứ...

- Đó là lý do chúng ta không hợp nhau nhĩ! – Tôi nhếch mép cười.

- Chẳng phải tớ mới là người bỏ An trước sao? – Duy dương dương mắt nhìn lại.

“Bộp!”. Tôi định thần lại khi người run lên bần bật và bàn tay phải của mình đổ ửng. Cậu đó, chưa bao giờ nói lời xin lỗi hay bất cứ một lời giải thích nào khi vấy áo, đá dép quay ngoắt người ra đi khỏi con đường mà tôi tưởng đã muốn đi chung cùng nhau. Cậu đó, luôn muốn cầm dao cắt vào da thịt người khác, muốn thấy họ khóc lóc, cầu xin mới ngừng lại trò tiêu khiển độc ác đó sao?

- An!

Giọng Cúc vang lên bất chợt ở phía sau lưng tôi. Đưa đôi mắt đang nhòe nhoẹt nước vì giận và ức, tôi quay người lại nhìn cô gái thất bím, với ánh nhìn “Cầu xin cậu kéo tôi đi khỏi đây đi!”. Cúc tiến lại gần, bàn tay nắm chặt nổi bật những khớp trắng như chung một sự tức giận mà tôi đang gặp phải, mạnh mẽ giáng một cái tát vào mặt tôi. Vạt nước dâng đầy trong ánh mắt theo cái tát văng ra ngoài vài giọt. Đôi mắt tôi mở to, vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi.

- Cúc! – Giọng Duy đánh lại.

“Hai người quen biết nhau sao?”. Tôi tự hỏi thầm nhưng cơ miệng tê liệt chẳng cho phép mình cất giọng hỏi.

- Cậu có biết cậu đang làm đau tôi? – Mắt Cúc trào nước khi nhìn thẳng vào tôi.

“Và cậu cũng đang làm đau tôi nữa” – Tôi vẫn giương mắt nhìn lại không thốt nên lời.

- Cúc! Em thôi đi.

- Cậu đánh anh ấy nghĩa là cậu đang đánh tôi. Cậu làm đau anh ấy nghĩa là cậu cũng đang làm đau tôi. Ai cho phép cậu làm thế với người tôi yêu thương như chính thân thể mình?

“Một lời thoại xuất sắc trong mấy cuốn tiểu thuyết sến Tàu”. Tôi nhủ thầm.

- Mặc kệ anh ấy đã làm gì cậu trước kia. Bây giờ anh ấy là của tôi, không phải của cậu. Vì thế đừng động đến anh ấy, tránh xa anh ấy ra.

- Được!

Tôi đáp và quay người bước đi. Hai cú sốc đập thẳng vào mặt tôi như hai chú chim mất hướng lao từ trên trời xuống. Lúc này đây Đà Lạt yên bình và dịu ngọt cũng không vỗ về nổi tôi. Tôi vùng vẫy, ghét bỏ thậm chí muốn cào cấu vào vòng tay của Đà Lạt. Thế giới này có quá lắm những điều bất ngờ. Tôi không muốn gặp lại họ thêm một phút nào nữa. Những bước chân vô định đưa đến đâu tôi không rõ... Lang thang khắp khu nọ, nhà kia của trường học cho tới lúc bắp chân có dấu hiệu co lại, ngón chân muốn dỏ chứng chuột rút thì tôi ngồi bệt xuống đất khóc ngon lành. Tôi thềm về nhà chạy vào phòng, vùi mặt vào chiếc gối ngay lúc này. Phải đối diện làm sao với Cúc khi trở lại kí túc đây?

- Có phải An không?

Ngước đôi mắt lem nhem lên khi tiếng ai đó cất lên. Tôi nhận ra Tu Tub đang đứng đó, cởi trần mặt ngệt ra. Dáng vẻ đó nếu trong trạng thái tôi tỉnh táo và bình thường, sẽ phá lên cười và trêu lại. Nhưng lúc này sự tủi thân chỉ làm tôi òa khóc. Tôi cứ thế nức nở, gục đầu trên vai cậu, thấy mình may mắn hơn bao giờ hết.

- Thôi được rồi! – Tú vỗ vỗ vào vai tôi – Tớ chắc...cậu mệt rồi. Chuyện đó coi như mơ đi. Tớ muốn chia sẻ với An tin này.

- Tin gì cơ?
- Một anh cùng phòng...chuẩn bị đi viết bài ở bãi rác. Anh ấy đang học môn Truyền hình thực tế. Tớ thích vụ này lắm. Cậu có muốn tham gia không chứ?

Tôi bật cười, chỉnh lại câu cho Tú:

- Cậu có muốn tham gia không.
- Tớ cố tình nói nhầm mà.
- Được đi theo thật hả?
- Chắc chắn. Tớ đã hỏi kĩ rồi...
- Có, tớ cũng muốn.
- Vậy cuối tuần này đó... Đưa điện thoại đây.

Tú đón lấy điện thoại của tôi và hí hoáy bấm bấm. Mùi cơ thể cậu tỏa ra một sức mạnh vô hình, khiến tôi thấy ấm áp và dễ chịu. Lúc đó mới giật mình nhớ cậu đang cởi trần, tôi vội xích ra bên cạnh một chút để khỏi ngại ngùng. Tú vẫn miệt mài bấm phím không để ý. Ánh mắt cậu tươi vui như chưa bao giờ phải chịu bất cứ nỗi đau khủng khiếp nào.

- Xong! Đã có số của nhau rồi. Hai giờ sáng chủ nhật tớ sẽ gọi cậu.
- Đi sớm vậy sao? – Tôi há hốc miệng.
- Yes, lady! Giờ đi về kí túc thôi. Tớ đưa cậu về.

Tôi hơi lừng khờng ngồi lại dù Tú đã đứng lên chìa bàn tay vuông vức ra gọi.

- Come on!
- Cảm ơn cậu!

Tú tiện tay xoa luôn đầu tôi như thay cho câu trả lời, rồi rảo bước kéo tay áo tôi đi. Nếu không có cậu lên đây có tinh thần, có khi tôi vẫn cứ ngồi yên ở đây loay hoay với mớ suy nghĩ chi chít trong đầu. Cảm ơn ông trời đã cho tôi gặp cậu, một thiên thần sống thực sự.

- Nè, có chuyện gì vậy? – Huyền nhảy vào giường tôi và khẽ hỏi khi Cúc vừa ra ngoài nghe điện thoại.
- Gì là gì?
- Cậu với Cúc. Có chuyện gì mà không thềm nhìn nhau?
- Làm gì có gì đâu.
- Nói dối! Kể đi xem nào...

Thú thật tôi không thích kể một chuyện dài dòng và có lắm tình tiết rối rắm vì không biết phải xâu chuỗi từ đâu. Thậm chí có thể kéo theo quá nhiều câu hỏi dài lê thê không mong muốn và mất thêm khối thời gian để giải thích từ từ. Nhưng phần vì vẫn còn ầm ức, phần vì muốn tâm sự thêm với một ai đó an toàn, tôi cũng cất giọng kể với Huyền một cách tóm tắt nhất có thể. Gương mặt cô bạn dần ra rồi co lại, nhịp nhàng bắt sóng như thể đang nhập vai trong một vở kịch. Điều này làm tôi bỗng thấy cảm kích hết sức nhưng vẫn đề phòng trường hợp một cái tát từ đâu lại giáng xuống bất ngờ.

- Tệ nhỉ! Tớ không ngờ cậu ấy lại yêu quá như thế.
- Thì cũng phải thôi. Việc bảo vệ người mình yêu là lẽ đương nhiên mà.
- Cô này ngấm ngấm mà cũng dám chết voi đấy!

Tôi bật cười khê và chuyển chủ đề khi Cúc đẩy cửa vào. Ánh nhìn điềm đạm lướt qua chúng tôi như thể không quen biết. Giờ đây sự yên bình mà vài ngày trước tôi cảm nhận được trong căn phòng này, đã biến mất. Tựa như có một mụ phù thủy bên ngoài cửa sổ thò bàn tay nhọn hoắt vào hút đi. Huyền tiếp tục một tràng dài những lời kể về tác dụng của kem che khuyết điểm, khuyến khích tôi nên mua nó... Những câu nói

trượt dài khỏi người, tôi chỉ đáp lại với tiếng ậm ừ còn đầu óc thì phiêu du tận đâu. Cảm giác thật tội lỗi khi nói về một người khác ở phía sau lưng họ. Mình sẽ luôn thấp thỏm sợ bị phát hiện, sống không yên ổn vì những đợt sóng giận dữ có thể dậy lên bất cứ lúc nào. Nhưng vẫn có một chút hả hê vì nói được điều bí mật ột ai khác biết. Con người đúng là sinh linh mâu thuẫn nhất trên đời.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 11

11. – Phần 11

Chiếc điện thoại gầm gừ khe khẽ, sáng đèn cả một góc phòng khiến tôi tỉnh giấc. Lấy tay dụi và cố gắng banh mắt thật to nhìn vào màn hình xem ai gọi. Dòng chữ nhấp nháy “Tu Tub de xuống” làm tôi suýt bật cười lớn.

- Tớ đây... – Tôi đáp khẽ, nhẹ nhàng ngồi dậy.
- Chuẩn bị đi nhé. Ba mươi phút nữa tớ đợi ở cổng sau kí túc nữ.
- Sớm vậy á?
- Cậu còn phải trèo tường ra và... chúng mình di chuyển tới bãi rác nữa.
- Ok.

Công cuộc đi thực tế ở bãi rác với anh khóa trên khiến tôi thấy hứng khởi hơn. Cơ buồn ngủ cũng nhanh chóng tiêu tan, đầu óc tỉnh táo nhanh quá sức cho phép nên những bước chân di chuyển qua lại có phần linh hoạt và không gây ra bất cứ tiếng động mạnh nào. Đánh răng và rửa mặt trộm ở góc hành lang trong ánh đèn sáng trưng, tôi cảm tưởng như giờ mới chỉ gần mười hai giờ đêm. Đà Lạt lạnh về đêm, khoảng bảy – tám giờ sáng mới bắt đầu tan sương với ánh nắng le lói, nên việc di chuyển có lẽ sẽ khó khăn. Dù chưa ăn sáng nhưng không muốn mình bị mất hình tượng trước mặt Tu Tub dễ thương, tôi bỏ tọt chiếc kẹo cao su vào miệng, nhóp nhép nhai, tay xỏ giày, tay với chiếc áo để sẵn ở đầu giường và nhẹ nhàng bước ra cửa.

Cô quản lý kí túc nữ có lẽ vẫn đang say giấc nồng. Không có ánh đèn nào phát ra từ phòng nghỉ, cũng không có ai đi lại quanh đây. Mọi thứ đều chìm vào giấc ngủ rất yên bình, ngay cả cánh cổng sắt cũng được khóa rất chắc. Những thanh sắt nhọn dài uốn cấn thận đều tằm tấp chọc lên trời vẻ kiêu hãnh thách thức bất kì ai muốn vi phạm nội quy. Không ổn rồi, phải trèo tường thật. Tôi vòng qua đằng sân sau, chuẩn bị tinh thần tác chiến thì đã thấy Tu Tub đứng đó cầm trên tay vật gì bốc hơi nghi ngút.

- Cậu có vẻ khoan khoái nhỉ!

Tôi phui phui tay sau khi qua được bức tường thấp lè tè phía sau. Lúc này mới nhận ra cậu đang cầm hai cốc mỳ. Chỉ có điều khói bay ra đã nhạt dần dần.

- Bọn tớ có giấy ra khỏi kí túc...nên đã xin chìa khóa từ tối qua. Ăn đi, mỳ tôm Yum.

Tôi tiện tay vớt một chiếc lá trên đầu xuống, nhổ kẹo cao su vào đó rồi bắt đầu thông thả đón lấy cốc mỳ đang trưng lên. Chúng tôi không nói thêm câu nào với nhau nữa, cắm đầu vào ăn để không muộn giờ hẹn với hai anh khóa trên.

- Đón lấy này! – Anh Dương khóa trên ném cho tôi bộ quần áo màu xanh biển bạc màu.
- Giờ mình đi bộ xuống kia lấy xe máy đi. Tub lên anh đèo, còn An lên Dương đèo – Anh Hòa vừa nói, tay vừa đập đập vào chân xua muỗi – Mần chào hỏi làm quen để sau khi làm việc xong sẽ tính. Nhớ là khi vào đó phải bịt khẩu trang, việc của các em chỉ là nhặt rác như bao người bình thường khác.
- Đừng xen vào chuyện của bất kì ai. Rõ chưa?
- Dạ!

Tôi và Tu Tub đồng thanh đáp lại rồi lẻo đẻo đi theo những bước chân sỏi dài của hai anh bước xuống phía dưới trường. Con đường ngắn hơn có lẽ do sự hồi hộp của tôi đang lên tới đỉnh điểm. Đi một ngày đằng học một sàng khôn. Từ bé tới giờ chưa bao giờ tôi có dịp hoặc đủ thời gian, cũng có thể không đủ dũng cảm để bước vào những nơi như nơi chúng tôi sắp đến. Đường như một xã hội khác đang chờ đón tôi. Bãi rác. Chắc chắn sẽ không sạch sẽ, mùi sẽ khó ngửi, mọi người sẽ không thân thiện với nhau. Nhưng tôi hy vọng mình sẽ không xui xẻo để dính vào bất cứ chuyện gì ở đó. Chỉ cần quan sát, trải nghiệm và về nhà an toàn. Với tôi thế là đủ rồi!

Đà Lạt nép mình trong chần không mở mắt kể cả tiếng xe nổ lạch bạch dưới đường ồn ã. Đóm sáng di chuyển nhanh vun vút, như thể những chiếc xe máy đã biến hình thành những chiếc chổi quét tung bụi mù ở đường lên. Mỗi bước đi qua, chúng tôi để lại phía sau con đường tĩnh mịch đến gai người. Thỉnh thoảng có thêm vài chiếc xe phóng vèo qua làm tôi giật mình thon thót. Khi còn ở Hà Nội, nghe bạn bè kể về những chuyến phượt lên Mộc Châu, Sơn La, Mù Cang Chải, Sìn Hồ, tôi luôn lấy làm ghen tị. Họ kể về việc sắp xếp, chuẩn bị cho chuyến đi. Từ những người không quen biết bỗng trở nên thân thiết, thậm chí trở thành người yêu từ một lần đi phượt. Họ hào hứng với mỗi cung đường đi qua, có những con đường lầy lội, có những pha đổ đèo vã mồ hôi vì sợ hãi, có cả những nơi ngập đầy hoa ban, hoa vàng lãng mạn như trong tranh vẽ... Ánh mắt họ tràn trề sự hạnh phúc vì được chụp lại những bức hình chứng tỏ mình đã trưởng thành và đầy sự dũng cảm. Tôi cũng thêm khát được xách ba lô lên, ngồi sau xe một người xa lạ nào đó và đi tới miền quê vẫn còn hoang sơ, nghèo nàn như thế. Nhưng mọi sự đã thay đổi kể từ khi tôi đi tình nguyện ở làng trẻ SOS về. Vấn đề quan trọng không phải là những con đường mình đi qua, thật vậy, vì phượt không chỉ mang ý nghĩa như sự trải nghiệm từ tự nhiên, từ chính bản thân mình. Mà bởi vì phượt còn là sự chia sẻ với những mảnh đời bất hạnh, trải nghiệm cuộc sống vất vả của đồng bào dân tộc thiểu số nữa. Bạn tôi, có người hiểu, có người không. Một vài trong số họ chỉ đơn giản là lên xe, đi tới bất cứ đâu mà họ đã tính, chụp ảnh, đăng lên facebook và ra về như vừa hoàn thành xong một chuyến du lịch lý thú, như một sự “đổi món” trong cuộc đời mình. Tôi không đủ sức khỏe và sự mạnh mẽ để có thể đi như họ. Tôi đã thua những người bạn của mình ở chỗ đó.

Con đường nhiều ổ gà dường như dài tít tắp. Những sợi mỳ tôm trong bụng đang nhảy điệu samba, chỉ trực trào ra ngoài. Màn đêm bao trùm lên khắp mọi cảnh vật. Tiếng côn trùng kêu, những vạt cây đung đưa theo gió tựa bàn tay người muốn nhào xuống tóm lấy, giữ chặt và ngăn cản bước chân bất cứ ai đi qua nơi đây. Bù lại cho sự sợ hãi đang chứng kiến, tôi vẫn thấy đâu đó trong mỗi khóm cây hai bên đường có vài đóm sáng lấp lờ. Có lẽ là đom đóm. Sự lãng mạn hòa quyện rừng rợn. Lúc này chỉ thêm được ôm chặt ai đó, nhắm mắt lại cảm nhận tiếng gió rít qua tai. Trong cơn hoảng loạn mới thấy thêm sự bình yên. Thật tệ là lúc này tôi thực sự muốn cuộn mình trong chăn ngủ tới trưa, rồi uể oải dậy mở sách tiếng Anh ra tự luyện thi Toeic.

- Giờ này còn ngồi ở đây!

Tiếng anh Dương khiến tôi choàng mở mắt. Xe vừa vụt qua bốn, năm thanh niên ngồi bên lề đường. Đèn cao áp không đủ sáng để soi rõ mặt, nhưng kiểu cách ăn mặc và dáng vẻ ngông nghênh có thể đoán được chúng vừa đi “bay” với nhau về. Xe đã chạy rất nhanh và rất xa khỏi đó, thế mà tiếng cười khà ồ vẫn đeo bám, chạy theo vươn bàn tay dài đòi giật người tôi lại. Dọc đường đi tiếp tục gặp vài tốp thanh niên nữa. Họ dật dẹo đứng túm tụm với nhau tán dóc như giờ mới chỉ tám, chín giờ tối. Thảng khi đột điều thuốc mà tàn bay lia lịa, hệt như trong phim liêu trai chí dị. Những khuôn mặt không rõ hình thù, những cơ thể không rõ sự cường tráng dẻo dai, chỉ ánh lên một màu đỏ ở đầu thuốc hút dở đến lạnh lẽo, đơn côi. Tôi bắt giắc túm chặt hai bên sườn áo của anh Dương, khẽ rung mình một cái.

Càng đi đường dường như càng xa. Mùi hôi thối của vi sinh vật phân hủy quyện với mùi lá rừng dần dần rẽ màn sương đón chúng tôi tới “thánh địa” của chúng.

- Đến nơi...

Anh Hòa dựng xe vào phía trước của một căn nhà dựng bằng những tấm tôn xanh, lợp ngói xi măng xám ngoét và buông câu nói chơi vơi. Căn nhà tĩnh mịch chỉ có ánh đèn dầu hắt ra, in đậm dáng của hai người phụ nữ một già một trẻ trên bức tường tôn bụi bẩn cấu cạnh. Thỉnh thoảng có vài cơn gió lạnh ủa qua mang theo mùi rác phân hủy tới. Đám đất bên dưới chân không được lảng mịn như ở vùng quê Bắc bộ nhà tôi, mà gồ ghề đỏ quạch ẩm ướt chen lẫn những hòn gạch nổi lên để bước không khéo có khi ngã tẹo chân.

- Con chào cô. Bọn con tới rồi.

Người phụ nữ chừng hơn ba mươi tuổi bước ra ngoài khi tiếng xe máy vừa tắt. Hàm răng hô khiến cho đôi chân mày đang cau lại, vẫn không có cảm giác đang dò xét người đối diện. Tôi và Tu Tub lượn quanh hai chân đến thừa thãi, giật giật nhau mở miệng chào.

- Cháu định đi giày này đến chỗ đó á?

Cô chỉ vào chân tôi và thốt lên kinh ngạc với chất giọng Bắc đặc sệt.

- Cháu không có đôi ba ta nào cả – Tôi thú nhận, cúi mặt xuống.

Tình trạng của mình giờ như một tiểu thư chuẩn bị đi vi hành. Nét kiêu kì trên trang phục tương phản với tất cả cảnh vật, mọi thứ, kể cả mọi người đang đứng trước mặt tôi.

- Thôi xỏ tạm đôi giày rách của bà nhé!

Bà cụ trong nhà chạy ra đưa cho tôi một đôi khác đã rách lổm chổm và chuyển sang màu đen xám, vẻ mặt ái ngại.

- Cháu cảm ơn ạ!

Tôi lí nhí trả lời, đi giày vào chân và gửi lại đôi giày thể thao màu vàng của mình ở đó. Không ai nói thêm câu nào, mọi người đều cúi húi chuẩn bị dụng cụ và nghe người phụ nữ trẻ tuổi dặn dò phải làm những gì. Căn nhà vắng lặng phía sau lưng khi chúng tôi khẽ đi ra và khép cánh cửa gỗ dựng tạm xiêu vẹo vào. Một mảng hở huếch như đôi môi người phụ nữ không bao giờ khép kín ám ảnh tâm trí tôi. Đường như có một vết khoét nào đó cứ rộng dần và dài ra mãi trong con tim nhỏ bé này...

Bãi rác cách nhà có hai người phụ nữ nghèo khổ mười phút đi bộ. Mùi hôi thối khe khẽ bốc ra theo từng bước chân tới gần. Trời nhá nhem sáng, người đổ về đây mỗi lúc một nhiều hơn. Vài đứa trẻ con lon ton chạy trước, gương mặt hớn hở như thể đang tham gia vũ hội. Những người phụ nữ lầm lũi đi phía sau, tay cầm bị, tay cầm cái khều rác. Và những cụ già đã còng lưng đi chậm nhất nhưng dứt khoát, tay đánh mạnh theo nhịp bước, mắt hướng về phía cánh cổng của bãi tập trung rác thải. Có khi nào họ biết rằng cuộc đời của mình chỉ trông chờ vào nơi đây, nên không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc nhắm thẳng đích mà tới không? Ánh mắt ai cũng ánh lên những xúc cảm, suy nghĩ khác nhau. Tôi, một đứa có cuộc sống đầy đủ, thường cúi xuống mỗi khi đói, hỉ hả với chiếc quần đẹp mới mua được từ một cửa hàng hạ giá, rủ rê bạn bè đi chơi khi lĩnh tháng lương làm thêm đầu tiên... Tôi luôn có những trạng thái hưng phấn khác nhau ỗi sự kiện trải qua trong ngày, thậm chí trong từng giờ. Còn họ, không biểu cảm gì ngoài dáng đi cam chịu nhưng hy vọng. Tôi đã ước gì điều mình chứng kiến chỉ là một phần rất nhỏ của cuộc sống thôi, sẽ không còn chuyện gì khủng khiếp hơn thế nữa, để giữ mình khỏi trào nước mắt khi thương cho số phận của một kiếp người. Mùi nồng nặc của rác tiếp tục bốc lên cao ngất khiến tôi suýt chút nữa nôn ra.

Người đàn ông – là bảo vệ của khu rác, nhìn bốn đứa chúng tôi chằm chặp như con hổ đói muốn bảo vệ đàn con mới sinh. Nếu không có người phụ nữ tốt bụng nhận giúp đỡ này, chắc chắn chúng tôi không thể bước nổi vào bên trong. Mùi rác bốc lên đậm đặc như level cao nhất của một trò game. Anh Hòa và anh Dương mạnh mẽ bước rất nhanh vào bên trong như thể đã quá quen với công việc thực tế này, còn tôi vẫn lừng khừng muốn quay lại hít thêm một chút không khí và ánh sáng le lói bên ngoài. Không gian càng ngày càng thu hẹp như đi vào hầm lò đào than. Tôi cố gắng chỉnh cái khẩu trang cho vừa mặt, bước vội vàng theo các anh để không bị tụt lại quá sâu đằng sau nhưng cũng phải bám thật chắc chân vào giày để khỏi long ra ngoài.

Tất cả mọi người nhìn chúng tôi như những sinh vật lạ. Tôi tự hỏi vì sao mình đã ăn mặc kín mít như vậy mà vẫn bị nhận ra là những người không thuộc về nơi đây. Ánh mắt họ kì dị, soi mói, thậm chí còn khựng lại để ý chúng tôi. Cảm giác ngại ngùng không xua nổi ruồi nhặng và mùi rác bốc lên. Tôi bám bụng, cố gắng thở bằng miệng để không phải nôn ra. Tu Tub khẽ nắm chắc một bên vai ngụ ý động viên cố gắng.

- Mấy đứa con nhà em đêm qua không về, em phải nhờ mấy đứa cháu họ đi cùng. Đợt này túng quá!

Mọi người không gật đầu, cũng không trả lời bất cứ điều gì để đáp lại, chỉ nhìn chúng tôi thêm một lần nữa rồi tiếp tục công việc hàng ngày. Rác chất hàng đống, bạt ngàn túi nilon to nhỏ màu sắc khác nhau. Tôi

không thể tưởng tượng nổi nếu tất cả rác thải ở đây là một xã hội thu nhỏ, thì tôi đang ở đâu? Tôi là cái vỏ dừa khô cong màu nâu sậm hay lon bìa bị bóp lép kẹt góc kia?

- Nào tránh ra đi.

Một ông già chừng sáu mươi tuổi, tóc muối tiêu, khoe mắt chẳng chịt vết chân chim tiến lại sảng giọng với tôi.

- Ra nhặt mấy cái vỏ dừa kia kìa, bán nhiều tiền đấy. Chúng mày còn non quá, khéo bị tranh hết đồ.

Tôi không kịp trả lời lại, vì ông già ngay lập tức chúm đầu vào công việc của mình, tay thoăn thoắt khều rác, nhặt nhanh thuần thục. Chiếc túi mang theo đã được đầy một nửa dù công việc mới chỉ bắt đầu chưa tới mười phút, phải kéo lê bệt dưới đất. Tiếng kêu phát ra từ những chiếc túi chạm đất ầm ụt và tiếng thanh sắt kêu rác kéo lê dưới đất như một bản giao hưởng của Ludwig Van Beethoven: cam chịu, đau đớn, bùng nổ, da diết – mà mỗi đêm mưa chị gái tôi hay mở để thức trắng làm việc.

- Má ơi, có cái này...

Bé gái chừng lớp một gọi mẹ. Tiếng gọi vọng lại như âm thanh đập ra từ hang đá.

- Sao con?

- Đó!

Tôi tò mò quay người lại nhìn. Họ đang bối bối, nhặt nhặt rất đều tay. Mùi hôi thối bốc lên nồng hơn làm tôi định quay người đi.

- Ăn được!

Bà mẹ cởi túi nylon đỏ, lấy thứ gì đó cho lên mồm nhai và nhoẻn cười. Cô con gái ngay lập tức hớn hở thò tay vào bốc ra ăn. Họ nhìn nhau sung sướng, đoạn nhanh tay cuộn thật kĩ cho vào túi quần như sợ ai tranh mất. Tôi bụm miệng lại. Dạ dày quặn lên như đồ thị hình sin. Thiếu chút nữa nôn tất cả những gì mỳ tôm chưa tiêu hóa hết, còn sót lại ra ngoài. Anh Hòa liếc mắt sang nhìn tôi, chau mày lắc đầu ra hiệu. Quá sợ hãi trước hình ảnh vừa đập vào mắt và lo lắng với viễn cảnh bị tóm cổ lôi ra khỏi đây, để những người bạn bị ảnh hưởng lây, tôi cố gắng nuốt khan vài lần. Nhưng dường như càng trong tình trạng hoảng loạn và mệt mỏi, nước bọt nuốt xuống càng nhanh chóng dâng đầy lên, như thách thức sự kiên trì, như trở lì khẳng định một kiếp người khác vẫn đang tồn tại song song với thế giới yên bình ngoài kia.

Tôi vừa nhặt vỏ dừa cho vào túi, vừa nhìn xung quanh. Những chiếc quần nhô lên phía đầu gối, quần tít chẳng chịt mép gấp phía sau, những chiếc áo bạc phơ phếch, những cái khẩu trang dây dãn nhưng đã xỉn màu và những đôi mắt vô hồn, không biểu cảm. Có khi nào những đứa thanh niên trên đường tôi gặp, đang phì phèo với điều thuốc đỏ quạnh nghĩ về những vất vả của bố mẹ chúng, ông bà chúng, các em thơ của chúng trong này không? Bên ngoài kia trời có lẽ sắp chuyển màu, ánh sáng lờ mờ của mặt trời chuẩn bị ngủ dậy sẽ soi rõ hơn những khuôn mặt người. Còn ở đây, bóng tối vẫn ngự trị, vài chiếc đèn thấp vội không đủ sáng cho bất cứ ai mắt mờ muốn tìm kiếm những món đồ còn giá trị, thật nhanh. Nhưng với tôi, giờ đây bóng tối cũng có giá trị của nó. Vì càng ở lâu trong đó, người ta càng cảm thấy điều gì là quan trọng nhất cho cuộc đời mình.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 12

12. – Phần 12

“Họ có thể ăn được đồ bỏ đi còn mình thì không. Anh không biết là trong hoàn cảnh phải như vậy, anh có thể bốc thứ đồ bỏ đi cho vào mồm ăn ngon lành được không. Anh không chắc... Nhưng anh không thấy kinh tởm họ. Anh thấy buồn”. Tôi mang tâm trạng chơi vơi sau câu nói của anh Dương về kí túc lúc sáu giờ sáng, trong tình trạng móng tay cáu bẩn, người bốc mùi khó ngửi và trời thì mưa bụi nhạt nhòa. Vài cô lao công quét lá trong sân ngoài lại nhìn khi bốn đứa chúng tôi một mỗi bước vào cổng trường, chẳng thêm

ba chân bốn cẳng trú mưa. Tu Tub không nói gì nhiều, trầm ngâm suốt cả chặng đường về. Trạng thái này có vẻ không hợp lắm với tính cách sôi nổi của cậu. Tôi quay sang định hỏi cậu đôi chút thì phát hiện Tú không hề đeo găng tay – chiếc găng xanh quen thuộc hở ngón của cậu mất tích không dấu vết.

- Găng tay của cậu?
- À, tớ để ở phòng... Cậu về nghỉ đi. Tớ đi trước nhé!

Tu Tub mỉm cười và rảo bước bắt kịp hai anh khóa trên. Ánh mắt cậu có tia buồn bã. Tôi cũng không thể diễn tả nổi cảm giác của mình lúc này khi nhìn vào đôi mắt ấy. Muốn cùng chia sẻ, muốn hỏi tại sao nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đà Lạt chắc đã vào mùa mưa. Bước chân nhẹ như người thiếu nữ đang nhón gót mở cửa căn phòng nhỏ, tinh nghịch nhòm ra ngoài. Những cơn mưa vùi, hạt li ti như mưa bụi đêm giao thừa ngoài Bắc. Có lẽ chính vì nó mà tôi thêm một cảm giác quây quần giữa những người thân quen. Mà cũng có thể vì nó mà tôi thấy cảm giác xao xuyến hơn khi nhìn vào đôi mắt Tu Tub. Mưa Đà Lạt không làm ướt đầm vai áo, nhưng đủ sức níu những đôi vai của hai người đi bên cạnh sát nhau hơn.

Vài bạn chạy lạch bạch xuống cầu thang và bịt mũi khi đi qua tôi. Có người đầu tóc bù rù chưa kịp buộc gọn cũng khẽ thốt lên “Kinh quá!” và nép nép người vào lan can như tránh dịch hủi. Tôi không thấy chạnh lòng, thần nhiên bước qua. Trước đây khi chưa tiếp xúc với chuyến đi thực tế đến trần trụi này, tôi cũng thường đi xa những người có vẻ ngoài không sạch sẽ, phóng xe thật nhanh qua điểm tập kết rác, lăm bằm rửa thầm mong cho cái mũi của mình không phải ngửi quá lâu mùi phân hủy của các vi sinh. Còn giờ đây, tôi thấy mình khác, một phần nào đó trưởng thành hơn. Tuần sau sẽ có một buổi thảo luận chuyên đề, tôi hy vọng những cảm nhận, trải nghiệm của ngày hôm nay sẽ có ích cho buổi học hôm đó.

Huyền có vẻ là người chăm chỉ nhất lớp. Cậu thường lên thư viện đọc mượn sách nghiên cứu. Để chuẩn bị cho bài thảo luận, chắc cậu phải tốn nhiều công sức và tâm huyết lắm. Tôi thầm ngưỡng mộ và ngậm ngùi đọc lại bài thuyết trình đơn giản chỉ vền vẹn hai trang A4 của mình. Thực sự nếu nói tôi không mong muốn được điểm cao thì sai, nhưng quan trọng hơn cả tôi muốn chia sẻ suy nghĩ với mọi người về một thế giới khác mà có lẽ đa phần những tài tử giai nhân ở đây chưa biết tới.

- Này, cậu định làm đề tài gì thế? – Huyền kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi.
- À, về truyền hình thực tế...
- Cúc có vẻ thích đề tài Đà Lạt với câu chuyện tình mộng mơ. Tớ cá là thầy sẽ phẩy tay vứt bài đó qua một bên thôi.
- Thế à. Thế còn cậu viết về cái gì? – Tôi tránh đề tài về Cúc một cách quyết liệt.
- Tớ viết về mỹ thuật trong đời sống của đồng bào dân tộc thiểu số Tây Nguyên.
- Chà, đề tài hay quá!

Mắt Huyền lấp lánh niềm vui và sự tự tin:

- Tớ sẽ làm thật tốt, tớ muốn điểm cao nhất An ạ!
- Tớ cổ vũ cậu!

Ở trường cấp ba, những cô gái mặc áo bó chên, quần cạp ngắn hay những anh chàng đầu xanh đỏ, vuốt keo bóng mượt vẫn thường bị liệt vào danh sách bất hảo. Không biết từ đâu tất cả mọi người đều cho rằng những người như thế không thích học, chỉ thích chơi, không có khả năng tạo ra kì tích và thường chẳng được coi trọng trong một cuộc hội họp nào. Nhưng ở đây khác, ít nhất là có khác tới già nữa. Nghe cách họ trình bày, phản biện và lập luận cũng như đưa ra ý kiến của mình, tôi đồ rằng nếu thầy cô giáo cấp ba của mình đang có mặt ở đây sẽ phải đồng loạt há hốc miệng. Tôi khâm phục họ và thầm cảm thấy có lẽ mình đã đánh giá sai lệch, quá phiến diện về con người. Hình xăm trở mảnh xà chi chít có thể khiến một khuôn mặt con người trở nên dữ tợn hơn, nhưng không thể làm thay đổi bản chất thực sự của họ. Tốt hơn hết hãy nói chuyện với họ mười phút, sẽ ra vấn đề ngay.

Huyền bước lên giữa lớp với một khí thế ngút trời. Cách cầm giấy trong tay và ánh nhìn mạnh mẽ khiến cậu trở nên nổi bật, thu hút mọi sự chú ý. Cũng phải thôi, người đạt điểm cao nhất sẽ được cộng tác với khoa thực hiện đề tài thật sự, chứ không chỉ nằm lại trên giấy nữa. Đây sẽ là điểm cộng khi ghi vào CV xin việc cuối năm ba.

Bài thảo luận của Huyền nhắm đến chủ yếu vào yếu tố mỹ thuật. Kỹ càng đến độ tôi cảm tưởng mình đang tham gia buổi diễn thuyết của một họa sĩ nào đó đạt tới trình độ nhất định. Thầy giáo có hỏi thêm vài câu nữa, mọi thứ đều trơn tru và hợp lý, có vẻ thầy rất hài lòng và gương mặt Huyền tươi tỉnh hơn cả mặt trời. “Dĩ nhiên, về góc độ mỹ thuật đó là một bài thuyết trình tuyệt vời. Nhưng về góc độ truyền hình, em chưa nêu rõ các cảnh quay cần tập trung, hiệu quả cần phải đạt được... Tóm lại, tôi không nghĩ nó có tác dụng lớn cho lắm”. Nửa lớp bật cười, tôi lại thấy sững sốt. Huyền sầm mặt bước xuống không tranh luận thêm câu gì. Cảm giác như cậu không còn hơi để thở nữa. Tôi quay sang nắm lấy cổ tay của cậu thật chặt thay ọi lời nói giờ trở nên quá vô ích, rồi bước lên giữa lớp. Tu Tub vỗ tay khích lệ, kèm một nụ cười tươi rói. Tuy tiếng vỗ tay không to lắm vì chiếc găng tay xanh đã cản bớt, nhưng cũng kéo theo được hiệu ứng đám đông uể oải vỗ theo. Bài thuyết trình của tôi ngắn gọn, chỉ chia làm ba phần: lý do chọn đề tài, dựng cảnh như thế nào và điểm nhấn ở đâu để tạo hiệu quả. Thầy trầm ngâm nhìn tôi một lúc lâu khi kết thúc, đoạn bật cười xoa đầu nói: “Em vẫn còn non lắm, nhưng đề tài rất cảm động!”. Dưới lớp một vài tiếng nói cất lên: “Có những thứ mắt thường thấy thì hay nhưng khi quay khó đạt như mong muốn!”... Tôi hơi hoang mang, lia mắt tìm những ánh nhìn quen thuộc làm chỗ dựa. Cúc chăm chú đọc bản thuyết trình mà không mấy may chú ý tới thế sự, Huyền lại mê mải tán dóc với cô gái ngồi bàn dưới. Chỉ có Tu Tub giờ ngón cái lên, gật gật đầu ngầm ý nói “Tuyệt lắm!”.

“Không sao, chúng mình sẽ không bị điểm tệ đâu mà”, Huyền quay lại an ủi khi tôi vừa bước về chỗ ngồi. Xác định ngay từ đầu là bài nói có thể không được điểm cao, nhưng phải truyền đạt được cảm xúc thật ọi người. Xem chừng đã đổ bể hết cả. Cảm giác kinh khủng nhất đối với tôi lúc này, khi tay vẫn còn đang run lên khe khẽ, không phải vì hồi hộp mà vì thấy chơi vơi. Những lời nói có thể khiến người khác hạnh phúc đến tột đỉnh, nhưng cũng hoàn toàn dễ dàng kéo người ta ngã xuống hố sâu. Xử Nữ là người tưởng như bỏ ngoài tai tất cả xì xầm của người khác, nhưng chẳng phải. Họ thậm chí nghĩ nhiều hơn và còn cảm thấy bị tổn thương vô cùng.

Thầy giáo nói lỏng cà vạt và đi trả bài. Lớp học mười lăm người im phăng phắc đón nhận kết quả. Một cậu bạn người Malaysia ngồi ở dãy đầu tiên bật ra một câu cảm thán có vẻ không được hài lòng bằng ngôn ngữ địa phương. Huyền bùm miệng cười, vẻ mặt tươi tỉnh nhìn điểm B+ đỏ chói trong bài. Đường như đây là điểm cao nhất lớp.

- Cậu chưa có bài à? Sao lại thế nhỉ? Hay là thấp quá? – Huyền thúc vào mạng sườn hỏi.

- Tôi không biết được.

Tôi hơi hoang mang quay người khi đi khắp nơi. Ai cũng đã cầm bài của mình trên tay. Người chau mày, kẻ hớn hờ, không khí ồn ào hẳn lên vì sự ganh tị, ngưỡng mộ và trao đổi. Huyền liên tục nhận được những cái nhìn đầy thiện cảm của bạn bè xung quanh. Cô gái sững đến nỗi khuôn miệng tươi cười không khép nổi, trái ngược hẳn tình trạng tưởng thảm bại lúc nãy bước xuống chỗ ngồi. Thầy giáo quay lưng về bàn, xấp giấy trên tay đã hết veo từ lúc nào.

- Mấy điểm? – Tu Tub đứng lên hỏi tôi.

Tôi nhún vai lắc đầu, giờ hai tay lên lắc lắc.

- Thưa thầy, bạn An chưa có bài! – Tu Tub hỏi ngay khi mặt tôi xịu xuống vì lo.

- Bài này tôi cho điểm B.

Thầy giáo quay về bàn lấy bài của tôi và giơ lên. Con điểm đỏ chói, ngay ngắn và rất to ở phần lẻ trái như rất hân hoan với vị trí của nó. Tôi ngỡ ngàng, thấy tay mình run hơn cả lúc này và mắt bắt đầu hơi cay cay. Chỉ là một điểm B rất thường, sao thầy lại phải giữ tới tận cuối giờ? Có phải nhiều chỗ nực cười đến mức cần phải thảo luận thêm không? Vài tiếng nói lao xao bên dãy Tu Tub ngồi vọng tới: “Ôi, thế mà tưởng điểm A”, “Bằng mình”...

“Đôi khi các bạn không biết rằng văn hóa thể hiện ở ngay trong những điều bình dị nhất của cuộc sống. Truyền hình thực tế đòi hỏi tính chân thực, nhưng luôn có chỗ cho nghệ thuật lên ngôi. Và nghệ thuật trong đề tài của An nằm ở chỗ biết hòa mình vào cuộc sống của một bộ phận có lẽ ít khi biết tới truyền hình. Bố cục rõ ràng, tập trung vào các cảnh quay cần đạt được, tính nhân văn sâu sắc. Nhưng vẫn còn non về tay nghề. Như tôi đã nói, người đạt điểm cao nhất sẽ được cộng tác với khoa thực hiện đề tài. Tuy nhiên, sau khi xem xét kỹ càng, tôi quyết định chọn bài của An để làm việc. Đây là điều mà chúng tôi đã tìm kiếm bấy lâu. Các bạn có thể ra về được rồi.”

Tu Tub vỗ tay ngợi khen, nháy mắt với tôi như cậu mới chính là người được điểm tốt. Một vài người rời cả lớp cùng đồng loạt chúc mừng. Tôi quay sang Huyền ngại ngùng che giấu hạnh phúc. Cô bạn nhoẻn miệng cười, tay cầm chặt tờ A4 vỗ vỗ khích lệ. Điểm B+ bị che đi gần hết. Công sức của cô ấy, số điểm cao đáng mơ ước ấy cuối cùng cũng như bao người khác, nhường chỗ lại cho đề tài của tôi. Hơi á ngại nhìn Huyền khoác túi xách ra khỏi cửa, tôi thấy mình vừa vui, vừa tiếc.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 13

13. – Phần 13

- Cậu tài quá! – Tu Tub nhéo má tôi khi vừa ra cửa lớp.

- Đâu có!

- Mỳ tôm Yum ăn mừng không?

- Đồng ý! – Tôi cười hết cỡ.

Thời gian đang trôi về những ngày cuối. Tháng năm, tháng sáu, rồi tháng bảy, tháng tám cứ vùn vụt chạy. Khoảnh khắc ở bên cậu bạn người Thái ngày một ngắn lại. Giờ đây bước cạnh bên một con người ngoại quốc, tôi cảm thấy không có điều gì quá khác biệt giữa hai chúng tôi. Bạn uống nguồn nước của bạn, tôi dùng nguồn nước của tôi, dòng máu chảy trong huyết quản của hai đứa khác nhau hoàn toàn. Tập tục văn hóa, dáng người, nước da... những điều đó sao có thể ngăn cản tôi cảm thấy sự bình yên đến chân thành, an toàn đến thân thương giây phút này đây. Trước giờ đọc tiểu thuyết tình yêu, tôi vẫn cho rằng các tác giả đã quá phóng đại cảm giác ở bên cạnh người mình có cảm tình. Chỉ đơn giản là chưa trải qua quá nhiều kỷ niệm, chưa có nhiều biến cố thì mọi cảm xúc cũng chỉ là vu vơ thôi. Đâu thể đủ sâu đậm mà ghi nhớ, liệu rằng sau này có nhiều thứ cuốn mình đi thật xa, những âu lo về cuộc sống, những mệt mỏi chuyện học hành, công việc, tiền bạc có ình chút thời gian tự lự không? Và liệu chút thời gian ít ỏi đó có làm dấy lên cảm giác nhớ về một khoảnh khắc ngắn ngủi yên bình bước chậm bên nhau, rất đồng chân và đồng điệu như là một tâm hồn trong một cơ thể thế này không? Tu Tub vẫn đang cười nói, mọi tạp âm dường như trượt đi trong khoảng trời âm đậm của Đà Lạt. Khung cảnh giờ đây như chỉ có tôi và cậu ấy thôi, chỉ có một trái tim đang đập liên hồi khi nhìn vào khuôn miệng duyên duyên chum chím kia thôi...

- Cảm ơn em nhé An!

Tôi giật mình quay người lại phía sau.

- Thầy ạ! – Hai đứa cùng đồng thanh đáp và đi chậm lại.

- Bài thuyết trình và ý tưởng rất tốt... Em làm tôi nhớ về người bà đã mất của mình.

Gương mặt thầy trùng xuống, bước chân xỏ giày da bóng lộn kêu nhỏ hơn, không cồm cộp vững chãi nữa.

- Em rất vui vì mình đã làm được một điều gì đó. Em cứ nghĩ mình đã thất bại trong việc chuyển tải cảm xúc.

- Thật ra điểm số đôi khi không nói lên nhiều điều. Cách em đặt niềm tin, cách em tự tìm tòi sáng tạo và cách em thực hiện quan trọng hơn nhiều. Cố lên! Cả em nữa, Tu Tub. Việc có mặt ở đây chứng tỏ các em đều rất nỗ lực và xứng đáng.

14. – Phần 14

Huyền vui mặt vào gối ngủ gần như suốt ngày, thỉnh thoảng thò tay và mặt ra ngoài chiếc chăn mỏng nhần tin nhaoay nhaoáy, hoặc chúi mũi vào cuốn truyện mượn được của cô bạn cùng lớp. Kể từ sau hôm thuyết trình tự do trên lớp, chúng tôi nói chuyện với nhau có vẻ kiên cường hơn, không còn thoải mái như trước. Tôi cũng không muốn tin căn nguyên chỉ vì bài của mình kém điểm hơn nhưng lại được chọn để thực hiện. Cô gái ầm ập và sôi nổi như ánh mặt trời ấy, người tạo cho tôi cảm giác thích thú ấy chẳng lẽ lại cay cú vì một chuyện như vậy sao? Lắm khi tôi cũng áy náy, cảm giác như mình đã cướp sạch công sức của bạn không thương tiếc. Và giờ nếu có mở lời nói “Tôi rất tiếc” hoặc “Tôi cũng không biết tại sao lại thế”, thì có vẻ giả tạo quá!

Cúc lại thường xuyên vắng mặt ở phòng, chỉ về lúc trưa và mười giờ tối để tranh thủ ngủ, cứ như thể đang đi làm thêm bận rộn lắm. Mọi người không ai hỏi, không ai xen vào cuộc sống của ai. Nhưng đôi khi thà người ta nói một cái gì đó trước mặt mình để chứng tỏ họ còn quan tâm, hơn là ngấm ngấm trao những ánh mắt dò xét, phán đoán chủ quan đáng sợ. Thi thoảng vài ngày trong tuần, lác đác có mấy chị khóa trên đi thực tập tạt về phòng. Những lúc như vậy tôi thấy mình hơi lạc lõng, vì màu tóc đen khác biệt duy nhất. Và vì dù họ mỉm cười, hỏi han ân cần nhưng vẫn có những khoảng cách vô hình ngăn bản thân đẩy lùi cảm giác cô độc lúc này.

“Giữa những người lạ, ta cần một người quen. Giữa những người quen, ta cần một người hiểu”. Trong cuốn sổ tay vẫn thường mang theo bên mình, tôi đặc biệt ưa thích câu nói này của tác giả Phạm Lữ Ân. Cảm giác được ở nơi khác, giữa những con người lạ đôi khi khiến mình tự tin thể hiện bản thân mãnh liệt hơn. Dẫn vậy, khi lạc vào chốn ấy, ta vẫn thường ngó quanh, tìm một hình bóng ai quen thuộc. Và đó cũng là lý do để giữa những người lạ, ta dễ tìm được một người thân, rồi quen biết, hiểu nhau và thấy gần bó dù chưa trải qua nhiều sóng gió như đã từng với lũ bạn thân ở nhà. Đôi khi cái ta dễ dàng chấp nhận, nhanh chóng thích nghi và mừng vui khi tưởng đã nắm bắt được nhau lại chỉ như ảo ảnh. Nghĩ tới đây tôi lại nhớ đến bộ phim Kỷ băng hà 4. Thứ ảo ảnh người ta hay gặp khi đi biển ngọt ngào đầy sự dụ dỗ đến mức nếu không tỉnh táo, chắc chắn sẽ phải bỏ mạng lại nơi đại dương sâu thẳm.

Nhược điểm duy nhất ở tôi mà dễ dàng nhận thấy nhất là nóng tính. Đôi khi thực hiện những bài quiz vui trên mạng, kết quả vẫn cứ cho ra “Bạn là người rất bình tĩnh, hiếm khi cáu giận...”, làm tôi phải bật cười vì độ sai lệch rõ ràng. Lắm lúc vì bực dọc chuyện trên lớp, về nhà tôi sẵn sàng sẵn giọng với mẹ, hực hoặc với chị một cách khó chịu. Những khi lỡ lời rồi, cảm giác càng nặng nề hơn. Nhất là đối với mẹ. Tự dưng mình lần sau phải cẩn trọng và đừng làm tổn thương mẹ nữa nhưng rồi đầu lại vào đấy, lúc bực tức lên vẫn giận cá chém thớt như thường. Nằm lẩn lẩn một hồi trên giường, thấy nhớ mẹ quá, tôi mò ra ngoài hành lang bấm điện thoại gọi về nhà. Mẹ nhắc mấy, giọng nghiêm nghị như thường ngày. Nhưng vừa nhận ra con gái gọi, vội vã hỏi dồn dập, như sợ mất kết nối ngay tức khắc. Tôi phì cười tưởng tượng ra gương mặt mẹ, những lúc thế này môi mẹ sẽ chúm lại, chân mày cau cau chăm chú lắng nghe. Nếu đang ở nhà, sau khi mẹ kết thúc cuộc điện đàm, tôi sẽ bò ra bá cổ mẹ trêu đùa vài câu: “Phụ nữ có nếp nhăn dọc ở giữa trán vì hay chống nạnh hỏi chồng: “Tiền đâu?”, còn đàn ông lại có nếp nhăn ngang trên trán vì thường trợn mắt hỏi lại: “Tiền nào?””.

Con cái, khi ở gần thì thường thấy bố mẹ cũng như bao người khác, nghĩa là dù coi trọng nhưng vì quá gần bên mà không tự cảm thấy sự thiết yếu. Cũng giống như một thói quen, hiện hữu bên cạnh hàng ngày nên cứ thấy nó bình bình, thân nhiên như thể trách nhiệm của bố mẹ là phải như thế. Tới khi đi xa rồi mới thấy nhớ, thấy ân hận vì những việc làm sai mình đã gây ra. Nhưng để nói một câu “Con nhớ bố/mẹ, con xin lỗi bố/mẹ”... làm sao mà thấy ngượng ngùng quá!

Tắt điện thoại sau khi mẹ nói có khách bấm chuông dưới nhà. Tôi thả người ngồi xuống những bậc thang lạnh ngắt trước cửa khu nhà thể chất. Bên trong vẫn có một đám người chơi bóng chuyền. Tiếng còi inh tai, tiếng din dít của giày thể thao cọ sát dưới sàn, tiếng bóng đập mạnh mẽ và tiếng hét vang dội hòa vào

tiếng cười âm ỉ. Chẳng cần nhìn cũng tưởng tượng ra cảnh mồ hôi nhễ nhại trên những gương mặt đang hào hứng với đam mê. Cuộc đời này thật tuyệt vời làm sao khi có một việc gì đó để làm, có thứ gì đó để đam mê và có ai đó để theo đuổi.

Gió thổi từng cơn làm mái tóc tôi hơi rối. Đà Lạt và những gì cổ kính ở ngôi trường này quyện vào nhau thật ngọt ngào. Mơ hồ như một chiếc kem bạc hà cắn dở, đang bốc nghi ngút khói lạnh tỏa lên không trung. Một cậu đáng cao gầy đổ xe máy xích xuống cạnh căng-tin, thùng sắt chở đồ phía sau gần đổ vì sợi dây chằng không chắc chắn. Thấy cậu hơi luống cuống, chân vẫn còn tìm chân chống xe để gạt xuống, mà mắt lẫn tay buộc phải chú ý cao độ vào chiếc thùng hàng, tôi chạy lại nhẹ nhàng giữ hộ phía yên xe, cất giọng trấn an: “Anh cứ gạt chân chống xuống đi”. Cậu thấy vậy càng ngượng ngùng, lúng túng, mãi mới để cho chiếc xe đứng vững không chao đảo. Chiếc thùng sắt nặng hơn tôi tưởng, hai sợi dây chằng qua nó cũng đã sờn đôi chút khiến tôi có cảm giác như chúng bức bách lắm, cần phải thoát khỏi sự giam cầm của nhau. Cậu thanh niên cao gầy này giờ quệt mồ hôi liên tục, chiếc áo phong sẫm màu và chiếc mũ lưỡi trai nằm bên trong mũ bảo hiểm bọc chặt lấy con người cậu đầy bí hiểm, nhút nhát mà tỏ rõ vẻ lẫm lẫm. Một câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu tôi hiện giờ là: “Làm sao anh vác được cái xe cà tàng này lên mấy mươi bậc thang dốc đứng của trường???”.

“Cảm ơn nhé!”, cậu lí nhí trong miệng chất giọng hơi ngai ngái. Chỉ là tôi không biết phải tả nó ra sao. Có mùi đậm đà của muối biển, nhưng thoang thoảng như gió đồng nội lướt qua. Một chút thân quen, một chút xa lạ. Đủ để tôi cảm thấy không cần phải cảnh giác, dù lắm khi bạn bè cấp ba của tôi vẫn bảo: “Cảm giác chủ quan đôi khi là con dao giết người”. Cậu lại đưa tay lên quệt mồ hôi ở cằm, dáng vẻ dâng lên một nỗi thương cảm, rất đồng điệu với chiếc áo kẻ ca rô xám trắng ngả màu vì bụi đường đất đỏ. Rồi ngẩng lên nhìn tôi cười cười, đôi mắt ánh vàng của những cột đèn trong trường học chạy vòng quanh đầu tôi, mụ mị. Nụ cười tắt ngấm, cậu hơi ngơ ngác nhìn, rồi xách chiếc thùng sắt quay đi, lại quay đầu nhìn. Tôi vẫn đứng đó mãi cho đến khi cái đáng cao gầy với bước chân lạch bạch khiêng vác vào tận trong căng tin, khuất sau những bức tường đã bong tróc đôi chút lớp vôi vàng.

Tôi đứng bật dậy khi có tiếng dép loạt xoạt đằng sau. Vẫn là cậu, đầu vẫn đội nguyên hai chiếc mũ như lúc tối. Con xe máy cà tàng nằm ngoan ở trước cửa, chân chống đã rỉ sét cẩu cạch như ngàn năm chưa được chủ nhân lau rửa.

- Xin lỗi, tớ trông cậu quen quá!

Cậu ngáp ngừng lấy tay gỡ gỡ sau gáy sau câu nói nhanh. Hành động buồn cười hết sức vì với chiếc mũ bảo hiểm che quá nửa đầu, liệu tay cậu có thể chạm vào đầu để xoa đi cơn ngứa hay cơn xấu hổ đang trào dâng? Tôi ngược mắt nhìn chăm chú, ánh mắt trùng sâu của cậu chạy dọc sống lưng tôi.

Năm đó, năm cuối cấp một, chỉ còn vài tuần học nữa là chuẩn bị thi học kì thì lớp bị thiếu một thành viên. Cậu thôi học không lý do, cô giáo tìm tới tận nhà nhưng không gặp ai. Chừng vài ngày sau, hàng xóm xì xào kể lại mà hôm sau cô tới lớp, mắt đỏ hoe, chia sẻ gì đó nhiều nhiều lắm mà tới giờ trong kí ức của tôi chỉ còn đọng lại giọng những người hàng xóm cay nghiệt: “Mẹ nó bị chết, bố đi ở tù, về với bà ngoại rồi”. Chuyện có thể sẽ rất dài nếu biết chi tiết, thậm chí sẽ rất thê lương về hoàn cảnh của nhiều kiếp người. Nhưng với trí tuệ non nớt, cảm xúc chưa sâu lắng của những đứa trẻ chỉ mới mười tuổi nên cô đã không kể quá nhiều. Trong khi lũ chúng tôi hoan hỉ với hai ngày có giáo viên khác dạy thay, vui sướng vì không phải kiểm tra bài tập, nói chuyện thả phanh hơn trong mỗi tiết học thì cô lặn lội về Bắc Giang, tìm bà ngoại và cậu. Tôi có thể cảm nhận được hai luồng không khí đối lập nhau, giữa một bên ấm áp, đủ đầy với một bên thiếu thốn; giữa một bên nô đùa trong sân trường, hò hét đuổi bắt nhau, với một bên căn nhà đơn sơ, gió xộc thẳng vào mọi ngõ ngách trong nhà, nơi chỉ có hai bà cháu đang thái rau cho lợn ăn chiều. Lũ trẻ vừa mới ngày hôm qua còn cười khản giọng thì sáng hôm sau nghe chuyện về cậu bạn nhỏ, trốn cô giáo, không muốn quay lại lớp học để đỡ tiền cho bà; thì nước mắt đua nhau chảy vì thương. Nếu di chuyển quãng thời gian đó về hiện tại, có lẽ bạn sẽ không thể quay lại trường, có thể bạn sẽ đi biệt xứ sớm hơn và nhiều nhiều thứ khác nữa không tưởng tượng hết nổi. Vì mỗi sáng sẽ có một giọng nói bị bóp tiếng, len lỏi tới từng con ngõ nhỏ, cuồng nhiệt chào mời rất giật gân: “Một vụ đâm chém động trời xảy ra tại thị xã X, vì sao bố đâm chết mẹ, vì sao con phải về ở với bà? Tất cả chỉ có trên báo....số ra sáng ngày hôm nay”.

- Có phải cậu là...? – Tôi thẳng thốt.

- Ủ, tớ Huy đây. Huy đây, Còi ạ! – Cậu nhe răng cười khoe hàm răng đã vàng ố như của người dùng

thuốc lá mấy chục năm.

Ngày đó cậu quay lại lớp học sau khi cô giáo van vãn nguyên hai hôm trời. Cái lạnh hôm đó khiến cho những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống trở nên đậm sâu và có ý nghĩa hơn bao giờ hết trong cuộc đời học sinh mỗi đứa. Mừng vì cậu được ở nhà cô, mừng vì cậu tiếp tục đi học và mừng vì lớp vẫn vẹn tròn thành viên. Đôi khi trong một tập thể, người ta không thể nhận ra sự quan trọng của một người và cũng không thể đánh thức được những xúc cảm rung động thực sự làm rơi nước mắt, cho tới khi một người biến mất. Kì lạ thay, dù đó không phải người mà mình thích, nhưng sự mất tích của họ lại để lại trong lòng ta một hố đen sâu hoắm không thể nào quên.

- Tớ có nhiều câu muốn hỏi cậu lắm. Cậu đã đi đâu suốt mấy chục năm trời? Lớp mình ngày đó ai cũng hỏi cậu nhưng không ai biết tin. Tớ cũng tìm cậu trên facebook hai năm nay...

Cậu lại cười cười, tay gỡ cái mũ bảo hiểm ra đem ôm trước ngực và ngồi xuống bậc thềm cửa sau khu căng-tin. Chân đi đôi dép đã gần mòn hết phía sau làm tôi chú ý, nhưng bắt gặp ánh mắt cậu ngập ngừng, tôi vội vã tiến lại ngồi gần như để che đi sự soi mói vô duyên của mình. Cậu so vai, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói. Sự chậm rãi như ngầm ý cam chịu cuộc đời nhọc nhằn hằn sâu những nếp dọc ngang trên trán:

“Tớ có biết phây búc phây beo gì đâu hả cậu. Ở đây làm chẳng xong thì còn thời gian chi nghĩ tới giải trí... Cũng mấy chục năm rồi ý nhỉ. Cậu vẫn còi như ngày xưa ý Còi ả! Mọi người ngoài đó vẫn khỏe chứ hả? Tớ cũng chẳng nhớ mặt nhiều người đâu. Nhớ mỗi cậu, cái lớp trưởng với mấy bàn ngồi xung quanh bọn mình thôi... Tớ ở đây với bác và chị họ. Bác làm nấu ăn ở trồng căng-tin nè. Thỉnh thoảng lên đây chở đồ giúp bác thôi, chứ đâu mọi hôm tớ với chị họ đi làm chạy bàn ở quán ăn dưới kia. Sáng mà có người gọi thì lại cùng đội thợ đi sửa nhà cho người ta.”

Lòng tôi chông chênh lạ thường khi cậu dừng lại ở đó và ngửa mặt lên trời nhìn vô định. Bầu trời đêm tháng bảy đen kịt không lối thoát.

“Thế hồi đó học xong cấp một cậu vào đây luôn hả? Bà ngoại cậu còn khỏe không?”, tôi rụt rè.

“Không, hồi đó học xong về Bắc Giang với bà chứ. Tớ ngại lắm, chẳng lẽ cứ ở nhà cô để cô nuôi mãi được sao? Lúc bà đón về, tớ cũng hứa với cô sẽ gắng học tiếp. Nhưng cực lắm, lúc hứa mình biết là chỉ hứa để cô yên tâm thôi. Lúc đó có ai làm ra tiền, mà cũng biết vay ai ỉnh đi học rộng rãi nữa... Gia cảnh thì như vậy, may cả lớp thông cảm, tớ lại hay toe toét cười chứ không thì chẳng biết có trụ nổi hết lớp năm không. Tớ về ở với bà hai năm, cũng đi làm đủ nghề nhưng sức khỏe yếu nên chẳng kiếm được mấy. Xong bà mất vì già yếu thì tớ theo bác với chị họ vào miền Trung. Lang thang mãi tới năm mười bốn thì vào Đà Lạt kiếm sống. Tớ nghe bảo như thế là không có tuổi thơ hả? Hà hà, nhưng tớ thấy mình vẫn có tuổi thơ đó chứ. Chẳng qua là tuổi thơ theo kiểu khác biệt thôi. Kể nhiều về tớ quá, thế còn Còi, cậu sao?”.

Tôi phì cười:

- Giờ tớ có còi nữa đâu mà cậu cứ gọi thế!
- Cậu không biết là để được đọng lại trong tim người khác thì phải có một nét gì đó riêng biệt hả?

Cậu ngửa ngáy lật bỏ chiếc mũ lưỡi trai màu đen ra khỏi đầu và ôm lại phía trước bụng cùng chiếc mũ bảo hiểm mỏng dính.

- À phải rồi, sao cậu vác được xe máy lên đây?
- Tớ đi con xe cà tàng, rách nát hơn như này nhưng quảng dưới phòng bảo vệ một ấỵ. Leo mấy chục bậc lên đây dứt hơi muốn chết, phải chạy vào phòng bảo vệ hai mượn xe của chú ấỵ.
- Cậu có vất vả lắm không?

Huy cười to:

- Vất vả chuyện gì? Mượn được xe rồi thì vất vả chi mới được.
- À, ý tớ là quãng thời gian dài mấy chục năm đi kiếm việc ấỵ...

Cậu di di chân xuống đất, đôi tai hơi ửng đỏ vẻ không muốn nói hoặc do nhiệt độ xuống hơi thấp, rồi lấy mẫu sỏi nhỏ ngay bên cạnh quăng ra phía trước mặt. Sức mạnh từ đôi tay rắn chắc nổi gân xanh vẻ cương quyết làm hòn sỏi bay khá xa. Một động tác nhanh nhạy, dứt khoát và có vẻ như ra một tuyên ngôn “Tôi chỉ có một mình thôi, chẳng liên quan tới ai cả”.

“Tớ vẫn chưa một lần vào thăm ông ấy,” cậu nói nhát gừng “án chung thân hay có tử hình rồi tớ cũng không biết. Mất mẹ rồi mất cả bà thì chẳng còn gì phải quan tâm nhiều nữa. Mấy chục năm lẫn lộn của tớ thì thấm vào đâu. Chị họ tớ, đó, bị làm nhục tưởng chết, rồi lại yêu, lại tin tưởng cha người yêu tới tận lúc nó bỏ đi rồi, có chữa rồi vẫn cứ tin. Sau phải đi phá, bỏ đâm ra bị tâm thần gần năm...”. Huy đuổi bên chân phải ra để cho tay vào túi quần tìm gì đó. Hình như là thuốc lá. Nhưng không thấy nên cậu cứ loay hoay hoài hết bên túi nọ sang bên túi kia. “Chắc bỏ lại lén lấy thuốc lá ra khỏi túi tớ rồi!”, cậu cười cười và quay lại câu chuyện không đầu cuối, “So với bà, tám thân trai còn này vẫn sướng chán.”

Mắt tôi hơi nhòe đi khi nhìn cậu cười cười bên lên. Có cái gì đó dâng lên đây ứ nơi cổ họng tôi. So với cậu, những kỳ thi mà tôi đã vượt qua ở trường học chừng ấy năm chẳng thấm vào đâu. Trường đời đã nuôi dạy cậu nên người, mà thực lòng nếu không nhìn vào đôi mắt cậu, vào câu chuyện cậu kể với chất điệu vui tươi, có lẽ tôi sẽ không thể tin được có một ngày cậu bé ngày xưa đi học với đôi mắt luôn sưng húp, lại có thể lạc quan, biết lo nghĩ đến thế này.

- Còi!
- Hả?
- Cậu có người yêu chưa?
- Chưa. Thực ra cũng đã từng thích thích nhưng trẻ con lắm nên chẳng đâu vào đâu cả.
- Tốt đấy! Tận dụng thời gian này mà tận hưởng cuộc sống đi. Mình còn trẻ vội vàng gì. Đừng có nhìn thấy chúng nó tay trong tay với người yêu, mà quần hết lên kiếm bữa một thằng.
- Cậu nói cứ như thật. Trải qua mấy mối tình rồi hả? Khai thử xem.
- Chuyện đó thì có gì quan trọng. Mấy mối tình rồi mà vẫn thấy yêu đời là được chứ gì... Chuyện tình yêu của tớ cũng giống như hồi đi phát tờ rơi dưới phố thôi. Có người nhận lấy thì quăng ngay trước mặt mình, có người lịch sự hơn thì đi một đoạn ghé xọt rác vứt, có người kẹp mãi ở xe chẳng bao giờ ngó tới... Thôi, cậu về kí túc đi, trời lạnh quá rồi. Nếu vẫn ở đây lâu lâu thỉnh thoảng tớ sẽ ghé. Tớ phải trả xe cho bác bảo vệ rồi vào giúp bác đây. Học ngoan nhé!
- Làm như con nít không bằng! – Tôi chun mũi đứng dậy, phúi phúi mông quần – Chắc chừng tháng nữa tớ về Hà Nội thôi. Rảnh thì lên nói chuyện nhé! À bấm số điện thoại vào đây, tớ còn biết đường mà liên lạc nhỏ to.
- Được rồi. Nhớ mà, chỉ sợ làm cậu vương vịu thôi, chứ tớ lúc nào cũng sẵn sàng. Tớ đi nhé!

Tôi giơ tay lên vẫy dù cậu đã quay lưng chạy thoăn thoắt xuống mấy bậc thang ngắn và ngồi lên xe nổ máy, sau khi bấm một dãy mười một số vào điện thoại của tôi. Tiếng máy ròn rã vang lên rồi phóng nhanh, chỉ để vương lại chút khói mờ và mùi xăng hơi nồng. Tôi không theo đạo, nhưng lúc đó lòng thầm cầu nguyện Chúa hãy bảo vệ Huy. Tâm hồn đó, con người đó và trái tim đó cần lắm sự hồn nhiên ấy, không vậy bẩn, không bị xô ngã, không bị vùi dập. Đút hai tay vào túi áo tôi cũng bước chậm rãi về khu kí túc. Sương đêm rơi xuống ướp mùi thơm của loài hoa lạ quện với mùi nước gội đầu thoang thoang rớt trên vai tôi. Ngay lúc này, khi về phòng tôi sẽ nói chuyện với Huyền mà không ngần ngại nữa, tôi sẽ hỏi thăm Cúc dù có thể cậu sẽ trốn tránh. Thời gian ở đây không còn nhiều cho những vụn vặt xa cách, cho sự ganh ghét hoặc né tránh nhau. Chỉ cần mình mở lòng trước, chắc chắn đối phương cũng sẵn sàng đón chào mình.

Bảng nội quy kí túc đã được kê ra chính giữa cổng vào. Năm dòng chữ ngắn gọn trên nền xanh tỏa ra một thứ uy quyền chất ngất. Tiếng vụn ti vi nhỏ lại và tiếng lanh canh chìa khóa từ phòng cô quản lý làm tôi vừa đi vừa tưởng tượng dáng người nhỏ nhắn, môi bặm lại đang nhướn chân lên với chùm chìa khóa nhỏ treo trên móc cao, mà bật cười. Ai đó cố tình làm khó cô khi đóng chiếc đinh quá cao, mà với một người phụ nữ nguyên tắc như thế, hẳn cô chẳng bao giờ chọn lựa cách để chùm chìa khóa trong ngăn kéo bàn, túi áo hoặc trong tủ... Tiếng cọt kẹt rồi đóng cửa vọng lại phía sau khi tôi leo tới cầu thang tầng hai. Chà, cuộc

nói chuyện với người bạn cũ khiến tôi về phòng khá muộn đây. Đã tới giờ “tuần tra” buổi tối để đảm bảo chắc chắn không ai vắng mặt mà chưa có xin phép và cũng không để lọt lưới cậu chàng nào định ngủ lại với bạn gái ở đây.

Tôi nhón bàn chân mạnh hơn khi bước tới phòng mình. Đèn bên trong đã tắt hết, đen kịt một màu. Mấy phòng cạnh đó cũng đã rục rịch tắt đèn dần. Phải là người gan lì lắm bạn mới không cảm thấy sợ hãi với khung cảnh xung quanh. Và cũng phải là người mạnh mẽ lắm bạn mới không cảm thấy cô đơn khi mọi người dường như đã quên mất mình. Rõ ràng không đâu được như ở nhà. Nếu đi chơi về muộn, mẹ có thể đợi cửa một chút, bố có thể vẫn để đèn trong phòng để biết chắc con đã về nhà, hoặc chỉ một ánh điện nơi cầu thang nhỏ vẫn đang sáng, cũng đủ minh chứng cho sự quan tâm thầm lặng của ba mẹ.

Tiếng lanh canh chìa khóa tiến gần hơn phía cầu thang. Có lẽ giờ này cô quản lý đã bước vào tầng một để kiểm tra. Tôi hé mắt nhìn vào trong, cố gắng làm sao chuẩn bị tâm lý đi thật khê khàng để không làm ảnh hưởng tới mọi người, vừa thăm cầu khẩn đủ thời gian để nằm lên giường đắp chăn ấm cho tới lúc cô quản lý bước qua. Nhưng cánh cửa không mở. Chính xác là nó đã bị khóa từ bên trong. Tôi càng cố gắng vừa khê xoay nắm cửa, vừa dùng sức đẩy vào thì nó càng trở lì thách thức. Chỉ có ánh đèn vàng hành lang và đám quần áo phơi kín ban công thì thoảng tung bay theo gió là chứng kiến nghịch cảnh bị thương này.

Cuối cùng cô quản lý cũng bước tới tầng ba. Nheo mắt nhìn về phía tôi đang đứng như kẻ trộm xoay xoay nắm cửa ngờ ngạc nhiên rồi tiến lại gần, bỏ qua một loạt phòng tắt điện tối om phía sau. Tôi tiến về phía cô, mặt gần như méo “Cửa phòng cháu bị khóa bên trong, cháu không mở được”. Gãi nhẹ tai trái như một động tác quen thuộc, cô nhìn tôi ngờ vực: “Đi chơi về trễ quá đúng hôn?”, rồi bước về phía cánh cửa xanh chắc nịch. Tôi xoay nắm cửa, dùng hết sức để đẩy và suýt nữa ngã nhào vào bên trong. Mọi người vẫn đang nằm im trên giường, tiếng laptop ai để chế độ Power Saver (Tiết kiệm điện) vẫn phát ra âm thanh chạy ro ro. Phía màn ở giường chị Yến động đậy như vừa có ai bước vào nhanh lẹ. Tôi quay lại khép cửa khi cô quản lý lắc đầu bước đi, lúng lằng chùm chìa khóa ở hai ngón tay tiếp tục hành trình bất tận.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 15

15. – Phần 15

Sau những ngày mưa dầm dề Đà Lạt, trời đất buồn bã, nằm một chỗ ngóng ra ngoài màn sương giăng khắp khung cảnh ngôi trường, cuối cùng buổi cắm trại chuẩn bị cho nhóm thực tập rời trường cũng diễn ra. Sáng hôm ấy trời tạnh ráo cứ như thể ai vừa đem áo mưa to che kín trời Đà Lạt. Mặt đất ẩm ướt, bầu trời hơi xám lại nhưng cũng không ngăn được sự háo hức của hơn ba chục con người. Đồ ăn vặt, thức ăn nấu, xoong chảo, nồi niêu, tất tần tật những thứ cho công cuộc dã ngoại đều được ban điều hành huy động trong vòng vài giờ đồng hồ. Ba thầy phụ trách được cử đi cùng cũng “sung” không kém. Đôi khi nhìn những sợi bạc lấp ló trên mái đầu vẫn còn xanh của các thầy, tôi chẳng thể nào ngờ sự vất vả của nghề, của sự xa nhà, của những ánh mắt nghiêm nghị dành cho lũ trò quậy phá lại có thể giãn ra những nếp nhăn trên trán, để các thầy được trẻ lại như chúng tôi, những thanh niên 20 tuổi.

Tu Tub không muốn đi ngay từ lúc tôi thông báo tin sốt dẻo này. Cậu trầm lặng, cười trừ nói “Chưa biết được” và không giải thích lý do vắng mặt với tôi cho tới tận sáng hôm khởi hành. Mọi động thái từ phía cậu đều yên ắng đến bất ngờ, khác hoàn toàn với con người nhiệt tình, năng nổ, vui tươi mà mọi người vẫn thấy. Sáng đó, trước khi ngủ dậy tiện tay cầm điện thoại, tôi vào facebook thì chỉ thấy cậu mới đăng bức ảnh chụp trộm tôi đang ngồi vừa ăn mỳ, vừa xỏ giày với tiêu đề “My little girl, whenever I see you I always want to laugh...” (Cô gái nhỏ của tớ, mỗi khi nhìn thấy cậu tớ luôn muốn cười thật lớn...). Mới đăng có chín tiếng trước những đã đạt lượng “Like” khủng lên tới 100 trong danh sách 210 bạn của cậu ấy. Suốt từ lúc thấy tầm hình đó và sau khi nai nịt đồ đạc vào balo nhỏ cẩn thận chuẩn bị hành trình cắm trại, tôi vẫn cứ thấy lòng lâng lâng và nhìn mãi vào dòng chữ xinh xinh ngay ngắn hiện trên trang cá nhân của mình.

Đi bộ xuống dưới con đồi nhỏ, bỏ qua ngôi trường cổ kính và con đường hơi gập ghềnh, mất mười lăm phút di chuyển tiếp bằng ô tô chúng tôi cũng tới bãi đất rộng, cây cối bạt ngàn như lạc vào rừng. Công cuộc

dựng trại xong trong vòng có nửa tiếng. Vì không khí giữa tôi, Huyền, Cúc vẫn không thoải mái, nên dù có nói chuyện trao đổi vài ba câu hay xuất hiện thêm người thứ năm, thứ sáu ở đó thì vẫn cứ gượng gạo, không thật. Mỗi trại chỉ bốn người ngủ, việc dựng trại cũng không khó khăn vì lều bạt đã thành khung sẵn chỉ việc dựng lên. Lúc lẳng xăng ở bên các bạn, muốn giúp đỡ nhưng không ai cần. Đưa giúp họ tấm khăn trải nền nhưng họ từ chối, tự tay lấy cái khác ngay trước mặt mình. Khi ấy, tôi mới nhận ra rằng cảm giác buồn nhất không phải là không giúp đỡ được người khác, mà là sự giúp đỡ của mình bị người khác khước từ.

Tối hôm ấy bên ánh lửa bập bùng mãi mới lên được do củi hơi ẩm ướt và chút mưa lất phất, chúng tôi ngồi bên nhau hát vang những bài truyền thống mà bất cứ thanh niên nào cũng thuộc: Nổi vòng tay lớn, Năm anh em trên một chiếc xe tăng, bốn phương trời,... Các bạn ngoại quốc không biết hát, chỉ ngồi múa phụ họa theo. Dưới ngọn lửa bốc cháy cao và tàn bắn ra tí tách, tôi thấy khuôn mặt ai cũng ửng hồng, mắt lấp lánh niềm vui. Bỏ qua những vụn vặt không vui, niềm tin đặt nhầm chỗ, dấu sao đây cũng là một chuyến hành trình ngọt ngào. Hành trang mang theo chỉ là một vali quần áo, đồ ăn, sách vở... nhưng đem về lại ngập đầy trải nghiệm, tình thương. Điểm số, sự ganh đua học tập, giấy chứng nhận kết quả, dự án truyền hình... cuối cùng cũng trở thành quá khứ. Và Tu Tub...rồi cậu liệu cũng trở thành quá khứ trong tôi? Bữa ăn nhẹ sau đó khiến mọi người bắt đầu tản mát thành các nhóm nhỏ. Tôi tách biệt mình ra khỏi đó, cầm điện thoại nhắn cho Tu Tub cái tin đầu tiên trong ngày: “Không có cậu chán chết được.”, vài giây sau tin nhắn hồi đáp: “Cheer up! Mai về tớ bù mỳ tôm Yum nhé!”. Chẳng biết nhắn lại gì, tôi thoát ra màn hình chính ngắm tấm hình nền hoạt hình. Không có cậu, tớ buồn thật đấy! – Tôi nhủ thầm và thấy mắt mình dâng lên một hàng nước. Ngay lập tức điện thoại lại rung lên “You have a message”. “Rõ ràng cậu nhớ tớ hơn mà!”, tôi lại bật cười ngay được và bấm vội vào nút đọc tin nhắn “Đã có cửa được ai chưa? Đừng để bị ốm không là hoài của đó nha!”. Một tin nhắn từ chị gái khiến tôi vừa buồn cười, vừa thấy hẫng một chút. Trả lời lại ngay sau đó nhưng máy báo lỗi không gửi được tin nhắn, sáu lần làm tôi phát oái. Tình trạng điện thoại và cột sóng cũng như cột pin tụt vạch thậm hại đúng là muốn trêu người tôi mà.

- Cậu có muốn đi loanh quanh chút không?

Tôi giật mình khi tiếng Cúc phát ra cùng lúc cậu ngồi nhẹ nhàng xuống bên cạnh. Vạt cỏ mới nhú cao vài đốt ngay lập tức bẹp dí không kịp phản ứng.

- Ô... Tớ không biết mình có thể đi đâu được không, có vẻ cây cối hơi nhiều. – Tôi hơi lúng túng khi Cúc bắt chuyện trước.

- Thì cũng đâu có gì, cứ đi loanh quanh cho thoáng thôi. Tớ nghĩ lần trước mình hơi quá đáng với cậu...

Tôi hơi ngập ngừng, nhưng rồi nhìn vào ánh mắt thiện chí của Cúc lại quyết định đứng lên. Làm gì có cơ hội nào tốt hơn thế nữa. Khi hai Xứ Nữ đẹp bỏ lòng tự trọng để bước bên nhau, có lẽ mọi hiểu lầm và trách móc đã qua thật rồi.

Cúc và tôi bắt đầu bỏ ra xa đám đông và khi ngoái lại đằng sau thì ánh lửa đã nhỏ xíu. Thỉnh thoảng thói quen lạ lẫm và lo sợ khiến tôi cứ muốn nhìn lại phía sau lưng mình, để chắc rằng sự bảo vệ vẫn còn ở đó. Cúc có vẻ bạo dạn hơn, cậu ngập ngừng kể về chuyện bắt đầu với Huy từ bữa tiệc sinh nhật cô bạn thân và thi thoảng hứng lên còn hát khê “Một sớm em về tóc xanh, mây trắng theo em níu vai...”, như một sự phụ họa tuyệt đối ăn khớp với câu chuyện. Tôi nghe, mê mải trong tiếng nói nhẹ nhàng ấy và thấy mình như đang chứng kiến tận mắt sự gặp gỡ, yêu thương của hai người. Một cảm giác hơi ghen tị dâng lên, ghen tị vì mình đã không được Huy đối xử công khai như một cô bạn gái bình thường như thế, và ghen tị vì mình chưa bao giờ được trải qua những cung bậc cảm xúc tình cảm đẹp như của Cúc. Chúng tôi cứ cầm củi đi, đường không quá quang nhưng cũng không quá tối, nhưng cho đến khi giật mình ngoái lại đằng sau, tôi hốt hoảng vì không còn thấy ánh lửa sáng ấm áp nữa. Đột nhiên khu rừng trở nên hun hút và u mê. Bạn học và gia đình tôi ai cũng biết yếu điểm duy nhất khiến tôi không thực sự tự tin là khả năng nhận biết đường rất kém. Có thể vừa mới đi con đường ấy thôi, nhưng cho quay trở lại tôi đã ngay lập tức bị lạc. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, quay qua quay lại hoảng hốt chóng mặt và Cúc cũng hoang mang không kém. Không ngờ, câu chuyện tình yêu lại có thể dẫn chúng tôi đi xa đến thế, xa cả về nhận thức lẫn tâm tư. Cùng một lúc hai đứa cùng móc điện thoại trong túi quần ra và gọi đi. “Pin yếu” – dòng chữ liên tục hiện ra khi tôi bấm số tán loạn. Rõ là sóng quá yếu nên pin bị sụt rồi. Tôi gọi cho Tu Tub nhưng cậu không bắt máy. Ba cuộc liên chuông đều đổ những hồi dài vô cảm. Còn Cúc nhanh chóng liên lạc được với Huy, cái

cách cô ấy xưng “anh-em” trong phút hoảng loạn vẫn êm dịu vô cùng.

- Đừng lo, Huy sẽ gọi cho hai thầy trưởng đoàn. Họ sẽ tìm thấy chúng mình sớm thôi.

Cúc an ủi như một người gan dạ, dù tay cậu cũng đang run lên. Tôi lo lắng đến nỗi vừa ngồi xuống một mớ đá đã đứng dậy ngay lập tức. Ruột gan cồn cào như có người giằng xé bên trong.

- Hay mình cứ đi ngược lại? – Tôi hỏi.

- Tớ sợ lại đi vòng quanh hoặc lạc sâu hơn.

- Nhưng tớ nóng lòng quá, không yên tâm được chút nào.

- Vậy chỉ đi mười bước ngược lại, không ổn thì ta lại ngồi yên nhé! – Cúc chau mày.

Chúng tôi đi sát vào nhau, một tiếng sột soạt cũng khiến hai đứa giật thót. Ban ngày nơi cắm trại trông quang đãng và dễ nhớ hơn, chẳng ngờ đến tối mọi thứ lại âm u thế này. Trời không có sao, cũng chẳng có trăng, chỉ có những gợn mây nổi lên rồi trôi qua lặng lẽ.

- Hình như ánh lửa kia phải không? – Cúc reo khẽ.

- Đâu? Đâu?

Cúc chỉ tay về phía bên trái, hướng mười giờ.

- Tớ không chắc! – Tôi nheo mắt lại nhìn cho rõ.

- Đi, đi mau...

Nói rồi không để tôi kịp phản ứng, Cúc chạy thoăn thoắt về phía đó như lực hấp dẫn hút cậu lại. Hoảng sợ, tôi cũng chạy theo. Vài cành cây nhọn hoắt xiên ngang làm tôi đau điếng nhưng chẳng dám dừng lại vì sợ bị bỏ rơi. Thế mà cuối cùng tôi cũng bị trở lại một mình thật. Đám lá xanh lòa xòa khiến tôi gạt tay không kịp và “ô!” lên một tiếng, mở được mắt ra thì Cúc đã biến mất đâu đó như phép lạ. Không có ánh lửa nào ở bất cứ nơi đâu, tôi xoay người hoang mang tới hàng chục vòng, nước mắt bật ra sợ hãi. Điện thoại vẫn không rung lên, chẳng có ai gọi tới, chỉ còn một mình tôi. Quyết định không bước tiếp, tôi ngồi phịch xuống đất, lấy tay quệt hàng nước mắt nghẹn ngào thì nhau rơi xuống.

Tôi sợ tất cả các con vật, tôi sợ rắn, sợ các loài bò sát mà trong rừng chắc chắn không thiếu chúng. Tiếng sột soạt ở bất cứ đâu vang lên cũng khiến tôi co cụm người lại, lạnh sống lưng. Những câu chuyện kể về ngôi nhà ma, ngôi nhà bỏ hoang, chiếc bàn xoay theo ý nghĩ người ở Đà Lạt cứ thi nhau hiện về trong đầu, làm tôi muốn gào lên. Đoạn video của nhà ngoại cảm Phan Bích Hằng kể về những hồn ma nhí bị bố mẹ bỏ rơi cũng rõ mồn một nơi tâm trí. Thậm chí tôi nhớ như in giọng nói và nhà ngoại cảm ấy. Lúc sợ hãi nhất không hiểu sao những điều ám ảnh mình vấy chặt lấy, nhất quyết chẳng chịu đi. Cố gắng hít thở sâu, bịt tai lại một lúc, tôi thấy tim mình đập bớt hoảng loạn hơn. “Nghĩ về bố mẹ, về chị, về bạn mình, về những bức ảnh đẹp chụp mà chưa kịp tải lên facebook, nghĩ về lũ cún nhỏ vừa cho đi...”, tôi niệm “thần chú” cho đỡ sợ hãi. Tuy hình thù của cây cối vẽ nên trên nền đen thẫm những dáng vẻ khiếp đảm, mà càng nhìn chăm chăm thì đầu óc càng tưởng tượng ra bao thứ ghê rợn, nhưng tôi vẫn gắng bóp chặt lấy chính bàn tay mình để mong nỗi đau khiến bản thân bình tâm hơn được chút.

Lúc này hình ảnh về con cún bị tật chân trong đàn cún nhỏ sáu con, mẹ cho đi trước khi tôi lên đây học làm tôi xúc động và bớt sợ hơn cả. Đó là con cún ra đời thứ năm, nhưng bị mắc kẹt một chân trong bụng mẹ. Nó ra đời chậm quá, nên con thứ sáu đã ngay lập tức trôi ra mạnh mẽ. Đợi mấy phút mà chân nó vẫn mắc lại, con mẹ đau đớn mắt đầy nước nhìn tôi cầu cứu, tôi mạnh dạn kéo hộ chiếc chân kia ra. Cuối cùng ca đẻ cũng xong. Lũ cún nhỏ thi nhau bầu vào bà mẹ nằm ẹp một chỗ vì mệt mỏi và đứa con thứ năm thì mang chiếc chân thẳng đơ đi lại khắp khiêng, phải nhảy nhót lên trông rất tội. Sau đó nó hòa đồng rất nhanh, nhà tôi ai cũng thương nó nên chú ý đặc biệt. Nhìn anh em chị em chơi đùa ngoài sân, chạy nhảy tung tăng, nó cũng góp vui sán lại nhưng chẳng bao giờ đuổi kịp. Khi giành nhau bú mẹ cũng bị đẩy ra ngoài, khó nhọc lắm mới lết được cái chân sau thẳng đơ nhào vào. Mỗi khi nhìn nó, tôi lại có động lực ỳnh. Có chuyện bực bội, muốn khóc, chỉ cần được trông nó hơn hử chạy nhảy ngoài sân là tôi thấy an lòng, mệt mỏi dường như xịu xuống. Nhưng rồi mọi người đều bận rộn, chẳng thể chăm đàn cún lâu thêm nữa, các bác trên quê nội gọi điện xuống xin chúng về nuôi, cuối cùng mẹ tôi cũng đành đưa chúng đi. Tôi lách sang nhà bạn vào

buổi chiều hôm ấy để không phải thấy sự mừng rỡ của lũ cún nhỏ khi được đi chơi, mà thật ra là sẽ xa tôi mãi mãi. Tôi không chịu nổi cảnh chú cún thứ năm nhảy lò cò hớn hỏ vào chiếc thùng cát-tông mở sẵn... Khi về tới nhà, bố mẹ đang dọn khoanh sân nhỏ phía trước. Căn nhà trống hươ trống hoác, chẳng có con cún nhỏ vác cái chân tật khó nhọc chạy ra dụi dụi đầu vào mắt cá chân tôi. Đến giờ tôi vẫn tiếc. Nếu quyết đoán một chút, có lẽ giờ đây em vẫn đang ở nhà chờ tôi hoàn thành khóa học trở về.

Tôi hét đứng rồi lại ngồi, cố gắng tôi đã không gây ra tiếng động nào vì sợ côn trùng, động vật tập trung tới. Thời gian trôi qua chậm chạp, chẳng có ai ở đây, chẳng có ai cứu tôi. Có lẽ nào tôi quá mờ nhạt để người ta phát hiện ra sự thiếu vắng, quá khép kín để người khác ngại động vào? Tôi đếm từng phút một trôi qua trên mặt điện thoại, nhưng tai vẫn nghe ngóng xung quanh để rồi lại giật mình thon thót khi có bất kì tiếng động nào phát ra, rồi êm đềm khi khẽ hát, rồi mi mắt sụp xuống đòi ngủ, rồi tủi thân...cứ đan xen chiến đấu trong đầu. “Cuộc gọi cuối cùng trước khi mất hết hy vọng vào đêm nay”, tôi nghĩ thầm và cầm điện thoại lên. Ngay lập tức nó rung lên, chữ “Tu tub dễ xương” nhấp nháy gọi tới làm tôi vỡ òa.

- Ở yên đó, tớ đến ngay đây!

Câu mệnh lệnh ngắn gọn rõ ràng cất lên khi tôi còn chưa kịp nói bất cứ câu gì. Tiếng thở dốc của cậu đọng lại trong đầu khi điện thoại ngắt kết nối xoa dịu một phần sợ hãi, cô đơn trong cô gái Xứ Nữ nhát cáy này. Lập cập bấm gọi lại cho cậu, máy liên tục báo “Không thể kết nối”, lúc lại “Pin yếu”, rồi có tiếng chuông thì ngay lập tức hiện “Máy bận”. Ruột gan tôi lại rối bời, thậm chí còn cồn cào hơn cả lúc trước. Thỉnh thoảng có tiếng đập cánh, tiếng gì đó như là hét văng vẳng tít đằng xa, khung cảnh sự vật đúng là hợp nhất với nhau y như những bộ phim kinh dị hù dọa mọi người, thường dán mác 16+.

Điện thoại lại đổ chuông lần nữa, tay tôi cứng đờ vì lạnh nhẩn vọt vào phím xanh. Giọng Tu Tub tràn về “Dừng...”, rồi ngay lập tức bị ngắt máy. Tiếp tục lại một hồi chuông nữa từ số máy của cậu nhưng giọng nói vẫn bập bùng do sóng yếu. Thành thử hai bên nói gì đều nghe không rõ, âm thanh như bị dìm xuống nước, loăng loăng, ảo ảo, âm vang. Chúng tôi cứ bấm gọi cho nhau qua lại thế tới chừng chục lần thì tôi tiếp tục bật khóc trong vô vọng. Khóc vì sợ, vì lạnh, vì lo.

Khi cơn mệt mỏi thấm vào người, cộng thêm cái lạnh của vùng cao nguyên về đêm và cơn đói thất dạ gào thét, mắt tôi bắt đầu mờ đi và dạ dày lộn lạo biểu tình chực nôn. Huyết áp thấp không quá nguy hiểm, nhưng nếu để bị đói và mệt lâu thì sẽ ngắt lịm bất cứ lúc nào chẳng rõ. Bây giờ, tôi chẳng đủ sức chống lại một cơn vật nào nhảy xổ ra. Có lẽ, thậm chí còn chẳng thể nào hét lên vì chết khiếp trước một cơn thần lẫn nếu nó có vô tình đi ngang qua. Điện thoại reo rồi tắt, reo rồi tắt vài lần như thế khi tôi đang cố đấu tranh với cơn buồn nôn, và nước mắt vì chán nản thì có tiếng chân chạy tới huỳnh huých. Tên tôi được gọi rõ ràng, gần dần gần dần và cho tới khi tôi đứng lên được, nhảy lên được, vẫy vẫy được thì Tu Tub nhào vào ôm chặt lấy tôi. Nhịp thở gấp gáp từ cậu kéo theo tôi cũng dập dềnh cùng tới tận một lúc lâu. Chúng tôi cứ như thế, chẳng nói với nhau một câu nào. Như một bản nhạc không lời, chẳng cần bất kì dòng lời dài lê thê nào mà vẫn êm dịu, ấm áp và muốn vang lên mãi như thế. Khi “điệu nhạc” kết thúc, Tú buông người tôi ra và nói “Cảm ơn cậu, An!” với ánh mắt lấp lánh như vừa khóc xong. Tôi bật khóc dữ dội, cơn khóc ập đến không lí giải nổi, cứ khóc như mưa, như muốn trút hết ảm ức và lo sợ đi. Khóc cả đến khi leo lên tấm lưng rắn chắc của cậu và khởi hành về, mặc cho cơn buồn nôn và đói khát không lắng dịu là mấy. Khi một cô gái Xứ nữ khóc trước mặt một người, chắc hẳn họ phải mang đến cảm giác an toàn và tin tưởng thực sự cho cô gái ấy. Bản chất Xứ nữ không yếu đuối, nhưng vẫn thường giấu kín những tâm tư tình cảm vào trong. Chết nhiều, chết đầy quá, đến một lúc cũng bùng ra với người mình yêu quý.

Lán trại xôn xao khi tôi và Tu Tub về tới nơi. Mặt mày cả hai đứa lem nhem vì bẩn và nước mắt. Cúc chạy lại, đầu tóc bờ phờ meo máo luôn miệng “Tớ xin lỗi, tớ không nên là người bắt đầu rủ cậu đi như thế, rồi lại bỏ cậu lại để chạy về... Tất cả là tớ...”. Bên cạnh cậu là Huy, chỉ yên lặng không nói. “Ừ, tớ mệt rồi. Mai nói chuyện tiếp nhé. Tớ muốn nghỉ ngơi trước...”, tôi cười khẽ, cố gắng bước về phía trại của mình. Tôi không bao giờ muốn là tâm điểm trong ánh nhìn của người khác, không muốn mọi người nghĩ mình yếu đuối nên nhất quyết chạy trốn quay đi.

Tu Tub đưa nước và bím bím cho tôi ăn tạm. Cậu ngồi trong trại cùng tôi, gương mặt vẫn lộ vẻ nhón nhác, liên tục quệt mồ hôi trên trán.

- Tại sao cậu không đi cắm trại cùng mà vẫn tới cứu tớ? – Tôi mở lời trước.

- Tớ cũng chẳng biết nữa... Chỉ thấy tình thế nguy cấp quá, chẳng nghĩ thêm được gì, cứ lao đi thôi. Là Huy đưa tớ tới.

- Huy?

- Cúc gọi điện cho cả hai. Huy tìm thấy tớ ở cổng kí túc... Cậu ấy vẫn thích cậu, right?

Tôi nhìn chằm chằm vào Tu Tub. Mối quan hệ bí mật giữa chúng tôi làm sao cậu ấy biết?

Tu Tub nhướn cười, kéo khóa tấm bạt chuẩn bị bước ra ngoài:

- Ngủ đi An, mọi chuyện qua rồi!

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 16

16. – Phần 16

Tôi trở mình nằm yên khi Cúc và Huyền bước vào trại. Không khí cứng đờ như chề lam để ngoài gió quá lâu. Tiếng sột soạt gỡ chần, tiếng nằm xuống, tiếng hắt tóc, tiếng thở dài dội vào tai tôi rõ mồn một. Mười phút sau, Huyền là người lên tiếng trước:

- Tớ xin lỗi!

Tôi vẫn yên lặng vờ như ngủ rồi không nghe thấy.

- An, tớ xin lỗi... Tớ biết cậu chưa ngủ.

Tiếng khịt mũi của ai đó vang lên.

- Lẽ ra tớ và cậu đã là những người bạn thân thiết nhất. Nếu không vì điểm B ấy, tớ đã không mù quáng thế. Chính tớ là người bảo Cúc đưa cậu đi xa...

Đầu tôi như bị giáng một chiếc búa xuống, đau điếng, còn kèm theo cả tiếng “bang bang” âm vang lên.

- Không phải lỗi của cậu. – Cúc nói khẽ, giọng hơi run.

- Là của tớ.

- Nếu tớ không thích, tớ đã chẳng làm. Vì tớ hay ghen tuông nên tớ muốn thử sự quan tâm của Huy. Nhưng có một điều thật lòng, tớ không bỏ cậu lại nơi ấy. Đến lúc nhận ra chúng mình đã đi quá xa, tớ cũng hoảng lắm... Tớ cứ chạy mãi, thế nào lại về được...tới nơi nhưng khi quay lại phía sau...cậu đã không ở đó...

Giọng Cúc méo dần và ngắt quãng. Tôi có thể hình dung những giọt nước mắt đua nhau chảy ướt đầm gương mặt thanh tú ấy. Nhưng tôi vẫn không lên tiếng. Nói đúng hơn, tôi không thể cất nổi lời nào vì sưng sờ. Cúc xoay người sang phía tôi ôm thật chặt, người cậu rung lên bần bật vì tiếng khóc cố nén lại, liên tục khịt mũi cho tới khi nó đặc lại không khịt nổi nữa. Nước mắt tôi cũng chảy ra, âm thầm lặng lẽ, rớt xuống tai, xuống gối nóng hổi.

“Tớ đã sai rồi. Huy không bao giờ là của tớ. Dù tớ có không tin sự thật ấy, có cố níu kéo, cố gắng chịu đựng...thì Huy cũng không yêu tớ. An biết không, khi tớ về tới nơi...cuộc điện thoại đầu tiên...Huy gọi tới, câu đầu tiên...cậu ấy nói là: “An đâu?”. Chẳng cần biết tớ...có ổn không, tớ có bị thương không, cậu ấy...chẳng cần biết gì về tớ hết...”. Người Cúc lại rung lên, nắc nỏ hơn và ghì chặt tôi hơn. “Chắc An không biết...Huy bị gay đó...”. Tôi mở to mắt, ngừng thở và chết sững trong khoảnh khắc giọt nước mắt cuối cùng còn sót lại rớt ra kêu tách một tiếng xuống gối. “Tớ đã nghĩ chắc chỉ tạm thời thôi, Huy sẽ quay lại được...con người thật của cậu ấy, nên dù biết...vẫn ra sức yêu, ra sức bảo vệ... Nhưng An ơi...”. Cúc nức nở, tôi cũng bật khóc, cố gắng cắn chặt môi để không phát ra tiếng. Người chúng tôi cùng rung lên theo nhịp thổn thức. Những hình ảnh khi Huy khoác vai người con gái khác đi dưới sân trường, khi cậu lướt qua tôi như người xa lạ dội về như một cuốn phim HD rõ nét. Tại sao cậu không thể nói mà tìm cách tránh xa tôi và chạy trốn như một đứa trẻ? Cả hai cùng đau đớn có vui sướng gì đâu.

“...Càng ngày Huy càng xa...tớ không thể giữ nổi nữa...Tớ phải trả lại cậu ấy...nguyên vẹn thôi. Cách mà cậu ấy quan tâm tới cậu...hỏi han cậu...khiến tớ buồn, đau lòng lắm, nhưng...cũng tỉnh ra lắm. An, cậu đừng trách Huy nhé! Chuyện ngày xưa của hai cậu...Huy có kể...cậu ấy không muốn cậu buồn...nên mới bỏ đi...”. Cúc kết thúc câu chuyện ở đó, tôi nghe thấy cả tiếng sụt sịt của Huyền. Cả ba chúng tôi cứ nằm yên như thế, bàn tay Cúc vẫn đặt lên người tôi không rời. Rồi chúng tôi cùng khóc, cùng khịt mũi liên tục, thỉnh thoảng nấc lên và rung người theo những dòng cảm xúc đang hiện về. Đêm Đà Lạt sương giăng khắp lối. Vì khóc nên chúng tôi không còn thấy lạnh nữa, chỉ thấy dòng máu nóng ấm chảy trong tim – dòng máu chia sẻ của tình bạn, tình yêu khuya hôm ấy.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 17 + 18

17. – Phần 17 + 18

Sau khi tham gia vào khâu kịch bản và được vào phòng làm hậu kỳ học hỏi kinh nghiệm công đoạn cuối của phim tài liệu ngắn về cuộc sống người dân bởi rác, tôi chính thức kết thúc khóa học ngắn hạn ở đây. Mỗi người đều chọn in một lối đi riêng nên càng gần những ngày cuối, càng tranh thủ làm những điều mình mong muốn.

Tôi không gặp lại Huy sau đó. Ánh mắt sáng rực và căng thẳng của cậu khi nhìn tôi trở về từ nơi xa lạ, là điều cuối cùng lưu lại trong trí óc tôi. Sau đó Cúc có gửi lại một bức thư. Nét chữ con trai dễ đọc trên nền trắng của giấy A4 còn thơm mùi giấy mới làm tôi nằm khóc cả tối. Nội dung không có gì nhiều, chỉ là một lời xin lỗi đơn giản. Một lời xin lỗi, một lời giải thích mà tôi đã chờ đợi, đã đau đớn, đã nhói buốt từng ấy năm mỗi khi nhớ về. Bởi vì người ta thường yêu thương quá nhanh nên lắm khi chẳng có kỷ niệm quen thuộc nào đọng lại. Không có những thứ như con đường xưa, gốc cây cũ, quán kem ngày nào hay chiếc ghế tình nhân trong rạp chiếu phim... Nhưng giống với vết sướt tay vô tình qua cuốn sách, qua cạnh bàn sắc lẹm, rồi cũng tới lúc ta giật mình thấy đau, nhận ra vết đỏ hỏ da đó cũng nhói buốt chẳng kém gì bị dao cứa vào tay.

Tôi đã khóc như một đứa trẻ thêm lần nữa không phải vì còn thích Huy. Chỉ giống như một việc đang dở vẫn còn đó, nếu không có cách nào chấm dứt nó, giải quyết cho xong thì luôn cảm thấy mắc nợ, vướng bận. Khi khóc xong lòng tôi thật thanh thản. Tôi để cho gió cuốn hết những ưu phiền của quá khứ bay đi thật xa.

18.

Làm những việc liên quan tới văn hóa hay truyền hình đều đòi hỏi mọi người phải hoạt ngôn, quan hệ rộng, hướng ngoại. Đại loại là thế! Tôi không biết mình có thực sự hợp với nghề tới cùng không vì tính tình không sôi nổi, cũng chẳng hòa nhập nhanh. Trong khi các bạn cùng phòng kí túc đã bá vai bá cổ nhau cùng xem phim tải trên mạng về, thì tôi – sau một hồi tán dóc vu vơ – đã ra đứng một mình ở hành lang lộng gió. Kí túc xá nam cách kí túc xá nữ một sân bóng rổ. Vài bạn vẫn đang chơi hăng say, dưới ánh đèn mờ mờ hơi tuôn ra túa lúa nhưng trông đậm chất nghệ thuật và rất hợp với một cảnh quay trong phim truyền hình. Tú đang úp rổ, một pha nhảy lên ném bóng đầy kĩ thuật dưới con mắt của tôi. Mọi người vỗ tay hưởng ứng làm tôi vô thức nhìn từ xa cũng vỗ tay theo.

Bất ngờ Tú giơ bàn tay đang đeo găng xanh hờ ngón lên vẫy tôi. Dưới ánh đèn vàng, mắt cậu ấy long lanh như tranh vẽ. Ngỡ ngàng, chẳng kịp vẫy tay lại, cũng chẳng kịp cười, tôi chỉ giương mắt nhìn chăm chăm.

- Này cậu...theo dõi tớ hả? – Tú vỗ bộp vào vai tôi.
- Ồ...

Cứ ngỡ trận bóng kết thúc, ai về phòng người nấy, tôi cũng định trở về phòng và đi ngủ. Không ngờ từ đâu Tú lại tới.

- Sao?

- Nóng thế mà vẫn đeo găng tay hả? – Tôi chỉ vào tay Tú.
- À, tớ thích.
- Chứ không phải là phong cách hả?
- Nếu yêu nhau...mà tặng găng tay...là sẽ phải chia xa đấy!
- Cậu có đúng là người Thái không thế? – Tôi bật cười.
- ...nhưng tớ vẫn muốn...đeo nó – Tú bám vào lan can và nhào người ra phía trước – coi như...để thách thức lời nguyền.
- Vớ vẩn! Lời nguyền nào thế!
- Không biết – Tú xoa đầu tôi và nhoẻn cười – Thôi về ngủ đi.

Tôi phá lên cười khi Tú nhảy điệu xoa xoa tay của Sorry Sorry, đi moonwalk ngược và giơ ngón trỏ lên đúng lúc có ý chào tạm biệt.

Bỗng dưng mưa như trút nước khi tôi định về kí túc xá. Bong bóng phật phồng trông vui mắt như đang nhảy múa ngoài sân. Rút chiếc máy ảnh trong túi, tôi định bụng chạy theo bảo Tú chụp chung vài kiểu thì thấy cậu ấy dừng lại lời điện thoại ra hí hoáy bấm bấm. Xong xuôi cất máy vào túi và quay lại nhìn tôi mỉm cười.

- Sao thế?

“Thế sao không nói với nó, để phí hoài một người mình thích có phải đau đớn không?” – Giọng thúc giục của bà chị lại vang lên trong tâm trí. Tôi tưởng tượng ra cảnh mặt mình nghệt ra ngồi bần thần tiếc nuối ôm bát bắp rang bơ, còn chị thì gác chân lên bàn giảng giải.

- Không biết sao...tớ thấy thỉnh thích cậu.
- Thích tớ?

Tú chỉ vào người và mở to mắt.

- Ừ! – Tôi cắn môi gật đầu, tim đập thành thịch.
- Why? Haha...

Tú bật cười như đang chứng kiến một câu chuyện khôi hài lắm. Bực tức, tôi định chạy đi thì bị kéo lại.

- Bỏ tay tớ ra!
- An! Cậu thích tớ hả?
- Thì sao?
- Why?
- Cậu đã chẳng bảo thích một người không cần lý do còn gì. Tớ không có lý do nào hết.
- Nhưng tớ có bạn gái rồi...

Những câu nói của Tú trượt khỏi khoảng không ẩm ướt. Không rõ lúc đó là sét ở ngoài trời hay trong tim. Tôi chỉ biết rằng mình cảm thấy điên người và giật mình, rồi vùng chạy khỏi đó. Tối mưa, nhớ lại vị mỳ tôm cay đặc trưng của Thái, nhưng chẳng có gì cay và rát bằng nỗi buồn, sự xấu hổ trong lòng tôi giờ đây.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 19

18. – Phần 19

Buổi tổng kết lớp cuối cùng đã kết thúc khóa học. Tôi cũng tránh mặt Tú từ buổi chiều mưa hôm đó tới nay. Hình như biết tôi thế nên cậu ấy cũng ngại nên chẳng đến gần tôi nữa. Chúng tôi cứ thế lướt qua nhau như những người xa lạ. Buồn một chút. Hụt hẫng một chút. Rõ ràng đã có với nhau biết bao kỷ niệm, như vết khắc sâu trên da thịt không thể xóa nhòa, vậy mà chỉ một chữ tình cũng đủ đẩy người xa người.

- Chúng tôi có mười lăm bậc thang dẫn lên trường. Đó không phải là điều ngẫu nhiên, là xây chơi. Tất cả các bạn tới với khóa học này đều phải trải qua những cuộc thử thách khác nhau. Cũng như con đường tới với thành công của các bạn không bao giờ là bằng phẳng. Có người sẽ choáng ngợp trước những bậc thang đầu tiên, có người cảm thấy hoảng sợ khi leo được một nửa, nhưng có những người quyết tâm đi tới cùng. Và chờ đợi các bạn là ngôi trường này, là một quan cảnh thoáng đãng, hiện đại, hấp dẫn nhất. Nó là phần thưởng ọi cố gắng của các bạn. Giờ đây, các bạn đã thành công và sẽ lại bước xuống mười lăm bậc thang ấy. Hãy tự so sánh cách bước xuống với cách đi lên cũng với những bậc thang đó. Mong các bạn gặp nhiều thành công, có nhiều ý chí trong cuộc sống và tự lựa chọn cách làm mình thoải mái nhất! Chúc mừng tất cả các bạn....

Thầy giáo vụ nói những lời tâm huyết vào cuối buổi bế giảng. Tú ngồi tít tận trên với cái áo xanh nước biển nhạt nhòa. Tôi đã cố gắng bước lên những bậc thang trên con đường đến với trái tim cậu ấy. Và vì không được chấp nhận nên tôi dường như vẫn cứ đứng mãi ở cánh cửa đã đóng ấy. Giờ tôi phải bước xuống thôi.

Kéo cái vali đồ một cách nhẹ nhàng, tôi bước xuống từng bậc thang một của trường. Cánh cổng đơn sơ ở lại phía sau lưng. Đoàn người đông đúc di chuyển cùng một lúc và tôi chẳng nhìn thấy Tú đâu nữa... Huyền và Cúc bước qua vẫy chào tôi nhiệt tình kèm cái nhìn vui tươi. Chị Ánh cúi cho tôi gói bánh vừa mua trong căng-tin, rồi quay người dứt khoát chạy vào trong.

Cái bánh xe đã gãy của chiếc vali vẫn nằm lẩn lóc bên tảng đá mọc đầy rêu phía dưới. Tôi ngồi xuống, nhặt nó lên, xoa xoa cho bụi rơi bớt rồi cho vào một ngăn của vali và mỉm cười. Tôi muốn giữ lại chút gì là kỷ niệm giữa tôi và Tú.

- An!

Tôi ngơ ngác quay lại. Tú đứng đó mỉm cười giữa hàng người đang rẽ ra đi tiếp xuống con đường phía trước có từng đoàn xe đang chờ.

- Chào...cậu!

- Cậu đưa...tay đây!

- Để làm gì?

- Cứ đưa tay...đây cho tớ!

Tôi chìa bàn tay phải ra trước mặt Tú và im lặng chờ đợi. Cậu rút một bên găng tay đang đeo ra đưa cho tôi. Ngược nhìn với đôi mắt khó hiểu, chẳng đợi tôi hỏi, Tú cười ngượng ngịu:

- Như một món quà...để nhớ tới nhau...

Tôi mỉm cười mân mê chiếc găng tay. Len mịn và không có lấy một lỗi nhỏ.

- Nhưng nó quan trọng với cậu lắm mà?

- Tớ rất quý cậu An ạ...Găng tay này là...người đó đan cho tớ...nhưng cậu ấy đã...mất rồi...

- Tớ rất tiếc...- Tôi ngẩng lên nhìn Tú.

- Không sao đâu!

- ...Cảm ơn cậu! Tạm biệt cậu!

Dòng người thưa thớt dần. Những người đầu tiên đã bước lên xe. Chiếc ô tô đầu tiên đã bắt đầu khởi động.

- Cậu cho tớ email nhé! – Tú lấy điện thoại ra sẵn sàng ghi.

- antran009@gmail
- Đi thôi!
- Ừ, đi!...Tớ sẽ email sớm cho cậu, tớ hứa đấy!

Tú nhấc chiếc vali của tôi sang bên tay trái và đi trước. Tôi lững thững bước theo sau. Ai đó đã nói gì nhỉ, à hạnh phúc như một thứ nước hoa, bạn không thể vấy lên người khác mà không vương lại vài giọt lên chính mình.

Đọc tiếp Găng tay xanh – phần 20 + 21 (end)

19. – Phần 20 + 21 (end)

20.

Máy bay cất cánh chuyển chiều tối về Hà Nội. Tôi lôi chiếc găng tay xanh từ túi áo ra và đeo vào tay. Ánh nắng phía ngoài le lói dần tắt cuối chân trời bị bàn tay bông chốc to đùng của tôi گیر lên che.

Có thể một ngày nào đó gặp lại, tôi sẽ đón Tu Tub với một bên tay đeo găng – dù trời có nắng hay đang vào hè.

21.

2 tháng sau...

From: tutub...@gmail

Subject: Miss someone!

Có một điều mà cậu không hỏi và cũng chưa biết. Tớ nghĩ cậu đã thắc mắc rất nhiều... Có lẽ nếu tớ đi cùng cậu tới hội trại thì chưa chắc cậu đã phải trải qua những giờ phút sợ hãi như vậy trong rừng.

Cô gái nhỏ, người yêu đầu tiên của tớ đã tặng chiếc găng tay xanh hở ngón này. Tớ không bao giờ nghĩ mình có thể rời xa nó cũng như cô ấy. Chỉ có điều cuối cùng tớ buộc phải rời xa cô ấy và một chiếc găng tay của mình. Quãng thời gian chúng tớ mến nhau không đủ dài, chỉ chừng sáu tháng nhưng tớ luôn cảm thấy mình là người may mắn và hạnh phúc. Tớ cũng không nghĩ rằng chỉ một lần đi leo núi có thể mang cô ấy rời xa cuộc sống và tớ mãi mãi. Đây là tai nạn, là lỗi bất cẩn của tớ hay bất kì thứ gì trở trêu nhất của đời này... Tớ đã không giữ chặt cô ấy, và phải bắt lực nhìn người mình yêu thương ngã xuống từ độ cao hàng chục mét. Sự việc đó đã ám ảnh tớ đến nỗi tớ quyết định suốt cả phần đời còn lại của mình sẽ không bao giờ tới bất cứ một khu rừng hay ngọn núi nào nữa.

Tớ thừa nhận mình đã không còn hy vọng gì vào tình yêu kể từ ngày tham dự lễ tang của cô ấy. Cho tới khi gặp cậu, một cô gái kì quặc lúc vui lúc buồn, nội tâm đan xen, lại thoát ẩn thoát hiện. Tớ ghét việc mình cứ bị dõi mắt theo cậu mỗi ngày và cố gắng chối bỏ nó. Tớ cũng không lý giải nổi vì sao nghe tin cậu lạc trong rừng mọi thứ lại trở nên trống rỗng và hoang mang đến thế. Lúc đó tớ chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu: Nếu để cậu biến mất một lần nữa, tớ sẽ ân hận suốt đời.

Mọi thứ đều cần có thời gian, An nhỉ. Cho tớ thời gian...vì tớ biết mình đang nhớ một ai đó!

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gang-tay-xanh>